

Catalunya Cristiana

Setmanari d'informació
i de cultura religiosa
ANY XLIV | NÚM. 2274
2,90€ | 16 ABRIL 2023

Julien Hamets

Nen al campament improvisat de refugiats de Mugunga el setembre del 2007 (República Democràtica del Congo).

Silencis que clamen al cel

La hipertròfia informativa descuida realitats
de patiment globals

P 3 i 8-12

El Papa presideix les celebracions de Setmana Santa P 14

Vatican Media

Catalunya Cristiana

Subscriuiu-vos-hi

DESITJO SUBSCRIURE'M AL SETMANARI CATALUNYA CRISTIANA DURANT UN ANY (51 NÚMEROS)

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

A/e:

Edició paper 145€

Edició digital 90€

Edició en català

Edició en castellà

FORMA DE PAGAMENT

Únic pagament per any

Dos pagaments semestrals

Xec nominatiu que adjunto

Domiciliació bancària (ompli ordre adjunta)

NOM COL·LABORADOR

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meva subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

IBAN

ENTITAT

OFICINA

DC

COMPTE

DATA (DD/MM/AA)

Lliureu aquesta butlleta a:

Catalunya Cristiana

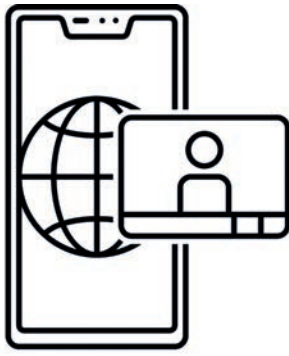
(Departament de Subscripcions)

Comtes de Bell-lloc, 67-69

08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo Catalunya Cristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a Catalunya Cristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona.

Signatura del titular

Informació o atenció

Fa quatre dècades la hipertròfia informativa no havia assolit els nivells actuals, però ja llavors el monjo de Montserrat Lluís Duch apuntava que «el creixement constant de la informació no significa automàticament una major comunicació humana, és a dir, un augment de qualitat de la comunió i de la comunitat entre els homes i les cultures. Molt sovint, la informació es converteix en una barriera entre els éssers humans a causa de la banalització del contingut de les notícies» (article «Vida activa, vida contemplativa» a *Qüestions de Vida Cristiana*, 1983).

Aquesta setmana provem d'analitzar aquesta dinàmica amb la qual operen actualment els mitjans de comunicació i que provoca aquesta hipertròfia informativa. El nostre company Joan Andreu Parra recull diferents veus que descriuen els efectes d'aquesta saturació que ens condueix cap a una societat cada vegada més desinformada tot i que, paradoxalment, consumim més informació que mai. En aquest nou paradigma que els experts han batejat com a l'economia de l'atenció, els mitjans de comunicació competeixen amb les aplicacions per a dispositius mòbils en una pugna despietada per captar la nostra atenció. La prioritat no

és informar, sinó influir en la societat.

Aquest fenomen conviu amb una major jerarquitització de la informació que fa que sovint quedin fora de focus moltes realitats. Des de l'antropologia, Duch es referia a la «fragmentació de la consciència dels individus: la cultura actual és un puzzle d'infinites peces amuntegades en el tauler de la vida sense ordre ni concert». I aprofundia: «L'actual flux informatiu produeix en els subjectes receptors una progressiva deshumanització, caracteritzada o bé per una mena d'indiferència i d'insolidaritat respecte als missatges oferts pels *mass media* o bé per un afany, sovint malaltís, d'acumular més i més informació amb l'única finalitat de satisfer una mena de taffereria morbosa.»

I finalitzava amb un dibuix molt aproximat al que veiem avui: «Una consciència no unificada i una informació que no és comunicació (comunió) condueixen inexorablement a unes relacions funcionals, indiferents i mancades de simpatia de l'home amb si mateix, amb els altres, amb la naturalesa i amb Déu. Per a la lògica del major rendiment, la comunitat és més aviat un entrebanc que una ajuda.» Les paraules de Lluís Duch són plenament vigents. Tinguem-les presents!

Contingut

- 03**
Editorial
- 05**
La setmana
- 06**
Opinió
- 08**
En primer pla
- 14**
Vida eclesial
- 23**
La conversió pastoral de les parròquies
- 28**
Educació i família
- 30**
Carta dominical
- 32**
Bíblia
- 34**
Litúrgia
- 36**
Espai lectors
- 38**
Societat
- 46**
Agenda
- 47**
Des del carrer

La misteriosa Llum Sagrada de Jerusalem

PÀGINA 16-17

38-39

Marc Marginedas, corresponsal de guerra de «El Periòdicode Catalunya»

La conversió pastoral de les parròquies

PÀGINA 23

La Gna. Helen Alford, nova presidenta de la Pontifícia Acadèmia de Ciències Socials

PÀGINA 15

47

Mons. Jean-Pierre Delville, bisbe de Lieja, i Mons. Johannes W. M. Hendriks, bisbe de Haarlem-Amsterdam

La setmana en tuits

JOAN MOYA
@JOANMOYA_
01/04/2023

Mestre

Més enllà de ser escola pública, penso que tots els infants haurien de saber els perquè, per què fem festa per Setmana Santa? Les tradicions, ens agradi o no, estan lligades a la nostra cultura cristiana. Negar aquest coneixement és fer-los perillosament incultes

JORDI ÉVOLE
@JORDIEVOLE
01/04/2023

Periodista

Els polítics no fan res a TV que estigui fora de control. Per això aplaudeixo la valentia d'aquest Papa, que va acceptar el repte sense condicions prèvies, ni censures posteriors i transmet una veritat molt inèdita en els nostres dies

CINDY WOODEN
@CINDY_WOODEN
01/04/2023

Catholic News Service

El Papa ha nomenat la germana dominica Helen Alford, degana de ciències socials de l'Angelicum de Roma, com a presidenta de la Pontificia Acadèmia de Ciències Socials

JOSEP M. TURULL
@JOSEPM_TURULL
04/04/2023

Rector de la Sagrada Família

Impressionant la il·luminació de la façana de la passió de la Sagrada Família, per ajudar-nos a viure més intensament aquests dies sants!

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

Reemissions ben triades

Hem ofert durant la Setmana Santa, abans del Tridu Pasqual, els programes habituals amb l'única excepció de l'actualitat en les primeres dues hores de l'espai *El matí*, una franja de 8 a 10 substituïda per bona música, i *l'Estel Migdia* a les 14. El motiu és una petita aturada en el directe que ha servit per descansar una mica. El magazín matinal de 10 a 14 hores i els programes *La caravana* (de 15 a 18), *Sense distància* (de 18 a 18.45) i *Camins* (de 20 a 21) han inclòs entrevistes i seccions gravades que s'havien emès en setmanes anteriors i, per tant, especialment interessants.

Entre altres continguts, el 4 d'abril a les 11.40, Jordi Vilajosana proposava, des de la secció *La bona vida*, recursos per ser més feliços. Destacava que «voler ser-ho és el més important», i recomanava una tècnica «que consisteix a fer 20 respiracions amb les cames obertes, les mans sobre les cuixes i els ulls tancats». A més, la col·laboradora Eugènia Sobrino recomanava un llibre titulat *De la medicació a la meditació*, que planteja «una base per a la salut física i mental».

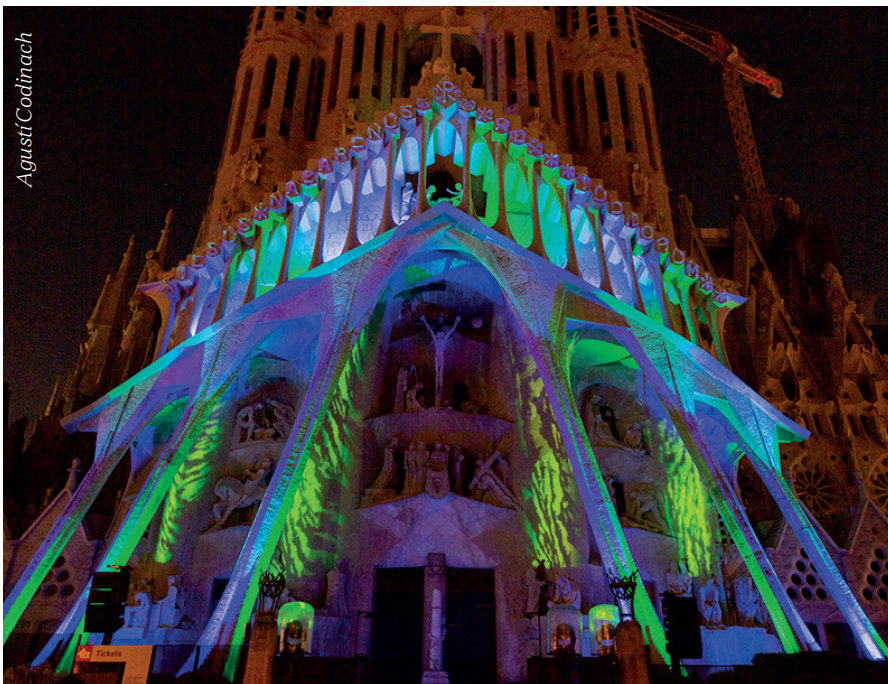
L'efemèride de la setmana

18 d'abril del 1999: el papa Joan Pau II canonitza Marcel·lí Champagnat, fundador dels Maristes

Zoom

MACIÀ GRAU

Una de les activitats organitzades per la Sagrada Família durant la Setmana Santa que ha generat més expectació ha estat la il·luminació de la façana de la Passió del temple. Aquest any, la locució musicada s'ha fet amb textos del qui fou bisbe auxiliar de Barcelona Antoni Vadell i Ferrer, de qui el 12 de febrer es va complir el primer aniversari de la mort.

PUNT DE VISTA

Competència «unplugged»

ELOI ARAN

Cap d'àrea d'identitat i missió de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya

Ai, ai, ai, que la AI (*Artificial Intelligence*) ja és aquí i ens cal repensar si la ignorància preventiva —aquella que postula que «atès que no sabem què ens depara el futur, no paga la pena esmerçar-se en l'aprenentatge de continguts»— pot arribar al seu cim. D'entrada, que una xarxa d'ordinadors sigui capaç de crear un relat del que es vulgui —fins i tot una homilia, una pregària— és un fet revolucionari com ho va ser l'aparició del llenguatge escrit o la comunicació telemàtica. Ara bé, així com el llenguatge escrit no anul·la la capacitat memorística ni la comunicació telemàtica la relació presencial, la AI tampoc eximeix l'escola de la seva tasca d'aprenentatge ni reduir-la

al meta-aprenentatge (aprendre a aprendre). El pensament no es pot externalitzar en la tecnologia, entre d'altres raons perquè el ser de la persona consisteix a enraonar per arribar a entendre l'alteritat i a ell mateix en ella.

Que els continguts i, fins i tot, llur possible relació estiguin a l'abast d'un clic no indica que ens faci millors. Basti recordar la resposta del rei egipci al déu Teuth, que es vanagloriava de l'invent de l'escriptura: «Has inventat l'elixir, no de la memòria, sinó del record; i proporcionaràs als teus alumnes una aparença de saviesa veritable, perquè llegiran moltes coses sense ser instruïts i, per tant, semblarà que saben moltes coses, quan

seran fonamentalment ignorants» (Plató, *Fedre*, 274ss)

Es parla i es dediquen molts recursos a la «competència digital docent», i és necessari, però caldria començar a preguntar-nos si no cal dedicar el mateix esforç a la «competència *unplugged*», desdoblada de la tecnologia i l'aparença de saviesa, per poder beure del «doll d'aigua viva», d'Aquell qui És (Ex 3,14). Això és el treball de l'espiritualitat a l'escola.

El pensament no es pot externalitzar en la tecnologia

MONTSERRAT MARTÍNEZ

Esposa de diaca. Llicenciada en Teologia

L'esposa del diaca viu la gràcia baptismal acompanyant la vocació i el ministeri del seu espòs.

Des que el diaconat va ser restaurat com a grau permanent del sagrament de l'Orde, amb la possibilitat de ser conferit a homes casats (LG 29), més de 40.000 dones cristianes en el món han acceptat el repte d'acompanyar llurs esposos en el discerniment de la vocació, en l'etapa com a candidat al diaconat, en el moment de l'ordenació i en l'exercici del ministeri. És una gràcia de Déu que l'esposa viu, malgrat les dificultats amb què es trobi, amb actitud de pregària.

El paper de l'esposa del diaca és molt important, no només perquè ha de donar el seu consentiment perquè el marit sigui ordenat, sinó perquè el seu acompanyament és

LA SAL DE LA TERRA

L'esposa del diaca

constant, fruit de l'amor.

El candidat a diaca ha de presentar al bisbe el certificat de Baptisme i Confirmació, la petició signada de voler accedir al diaconat i el certificat d'haver rebut el lectorat i l'acolitat. Si està casat, ha d'afegir el certificat del seu Matrimoni i el consentiment escrit de l'esposa.

Alguns documents prescriuen que el consentiment de l'esposa sigui explícit; entre d'altres: el *motu proprio Sacrum Diaconatus Ordinem* 11; el Codi de Dret Canònic 1031§2; les *Normes bàsiques*

Cada dona acompanya el marit segons les seves circumstàncies i carismes

per a la formació de diaques permanents 61, elaborades per les Congregacions per a l'Educació Catòlica i per al Clergat, el 1998. Aquest requisit canònic és més que això; és un ressò, madurat, del «sí» que la dona va donar en contra matrimoni. Té la seva raó de ser, ja que és l'esposa la qui acompanyarà el seu marit en el camí diaconal, amb totes les possibles incerteses i dificultats.

L'esposa acompanya l'espòs en el discerniment de la vocació i en tot l'itinerari diaconal, tenint en compte que el qui rep l'ordenació és l'espòs. Cada dona acompanya el marit segons les seves circumstàncies i carismes, però sempre el seu acompanyament és fruit de la generositat i de l'amor, signe de comunió i de l'amor de Crist.

CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

Persona, família i societat

Dilluns que ve començarà una nova reunió ordinària de l'Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal Espanyola. Avui vull convidar-vos a conèixer i a treballar un document recentment aprovat per tots els bisbes espanyols, que porta per títol *El Dios fiel mantiene su alianza (Dt 7,9)**. No és un nou document doctrinal de la Conferència Episcopal Espanyola, sinó una proposta que ens convida a la reflexió i al diàleg sobre assumptes d'especial importància per a la vida eclesial i social.

La nostra societat experimenta canvis profunds en l'ordre social, econòmic i religiós. La recent pandèmia i la guerra a Ucraïna no han fet més que posar de manifest que el nostre món viu una situació de profunda crisi.

És per això que l'Església, en aquest document, vol oferir-nos la seva proposta de persona, família i societat. Tal com ens diu el papa Francesc a l'exhortació apostòlica *Amoris laetitia*: «En totes les situacions, l'Església sent la necessitat de dir una paraula de veritat i d'esperança» (AL 57).

L'Església creu en la dignitat de la persona des de la concepció fins al final de la vida. Déu ens ha regalat la vida. Ell és el nostre Pare i nosaltres els seus fills estimats. Déu ens crida a viure en comunió amb Ell i amb els nostres germans. Vivim aquest mandat?

La família és l'àmbit on es desenvolupa la persona. És una escola d'amor, perquè hi aprenem a estimar i a ser estimats. La família cristiana té la missió de transmetre la fe i el valor de la vocació a la vida laical, al ministeri ordenat i a la vida consagrada. Demanem al Senyor que les nostres famílies siguin un signe d'esperança i de ferment per a tota la humanitat.

Vivim en una societat on hi ha una preocupant manca d'amor, especialment pels més vulnerables. En aquest sentit, el papa Francesc ens convida a promoure una «revolució de la tendresa» (*Evangelii gaudium*, 88). Una revolució que ens ajudi a crear una civilització nova basada en la fraternitat universal que neix de ser fills i filles d'un mateix Pare.

L'Església vol oferir a la nostra societat el regal més important que ha rebut de Déu: la fe en Déu, Pare, Fill i Esperit Sant. La fe, viscuda en comunitat, és capaç de donar-nos l'esperança que necessitem per suportar les dificultats que es presentin a la nostra vida. La fe en Jesucrist ens ajudarà a caminar units cap a Déu i treballar amb creativitat per la dignitat de la persona i pel bé comú.

Benvolguts germans i germanes, tant de bo que aquest document ens ajudi a dialogar i a afavorir la trobada entre tots els membres de la nostra societat. Demanem a l'Esperit Sant que ens inspiro per crear comunitats que sàpiquen estar al servei de tots els homes i les dones del nostre món.

*** Descarregueu l'arxiu PDF d'aquest llibre:**

Fora de focus

La geopolítica, el militarisme i les dinàmiques informatives condemnen al silenci realitats de patiment a tot el món

El Papa durant la pregària interrompuda per l'emoció en la solemnitat de la Immaculada passada, a la plaça d'Espanya, a Roma.

L'emoció del papa Francesc per la guerra a Ucraïna va obrir tots els informatius el 8 de desembre passat. «Les llàgrimes del Papa van ser molt més eloqüents que les seves paraules, perquè eren unes llàgrimes que sortien del cor d'un pare que sofreix per la violència i l'horror que viuen els ucraïnesos», reflexionava a les nostres pàgines Josep Miquel Bausset, monjo de Montserrat. Ara bé, tot i que la guerra que s'està lliurant a Ucraïna s'emporta bona part de l'atenció informativa i la preocupació dels veïns europeus per la proximitat geogràfica, el cert és que conviu amb una trentena de conflictes armats actius a tot el món, tal com recorden a l'Escola de Cultura de Pau de la Universitat Autònoma de Barcelona. «De tant en tant, n'apareixen de nous, per sort altres acaben o finalitzen amb acords de pau, però és una tendència constant», explica Maria Villellas, investigadora de l'Escola de Cultura de Pau-UAB.

Aquests investigadors distingeixen, d'una banda, els *conflictes armats* que es caracteritzen per enfrontaments entre diferents parts (normalment un govern i diferents actors opositors armats), que

lluiten entre si per resoldre diferències polítiques o per cercar l'assoliment del poder polític, amb un nivell de violència i conseqüències en termes de mortalitat, desplaçaments de la població i afectació d'infraestructures. D'altra banda, les *tensions* cristal·litzen en fortes mobilitzacions socials i polítiques davant de mancances polítiques i institucionals en un determinat país, però sense nivells de violència tan greus.

Des de l'Escola identifiquen els principals punts calents de tensió: «El continent africà és la regió del planeta on hi ha un nombre més gran de conflictes armats. Alguns de molta gravetat (Mali, el Sudan, tota la zona del Sahel, també la situació dels Grans Llacs, amb la República Democràtica del Congo o Somàlia). Per altra banda, trobem la regió de l'Orient Mitjà, molt més petita, però que concentra proporcionalment un nombre significatiu de conflictes armats: Síria, l'Iraq, el Iemen. També tenim algunes zones d'Àsia, especialment l'Afganistan, que ara continua preocupant no tant per la conflictivitat armada, sinó per les gravíssimes violacions de drets humans. El conflicte armat augmenta al

MARIA VILLELLAS
«Les polítiques militaristes generen gravíssimes crisis humanitàries»

Pakistan influït per la situació a l'Afganistan. Myanmar també ens preocupa i la situació específica dels rohingya», apunta Villellas.

Síria, el lemen, Myanmar...

Síria és l'escenari d'una guerra enquistada (agreujada pel terratrèmol recent que també va afectar Turquia) que ha complert dotze anys, on conflueixen molts interessos: «El conflicte perviu per una manca de voluntat de la comunitat internacional, determinats països (sobretot Rússia) s'han implicat molt activament en el conflicte armat i han agreujat una situació que ja era molt complexa. Això ha portat que el govern d'Al-Assad n'hagi sortit reforçat. No té la mateixa gravetat que fa uns anys (amb una mortalitat molt més elevada), però hi ha una situació en termes de drets humans absolutament greu (presos polítics, emergència humanitària i manca de perspectiva de sortida pacífica i democràtica)», es lamenta Villellas.

Pel que fa al lemen, trobem un país en situació desesperada on el 80% de la població necessita ajuda humanitària. Un cop més, «hi ha una responsabilitat de la comunitat internacional; durant molt de temps s'han proporcionat armes a l'Aràbia Saudita, i això ha provocat un enquistament i uns impactes humanitaris sobre la població molt greus (alimentació, sanitat). Aquí veiem que les polítiques militaristes generen gravíssimes crisis humanitàries», denuncia Villellas.

Un altre conflicte desaparegut dels radars informatius és l'èxode forçat de la minoria rohingya de Myanmar: «La situació continua sent molt greu, per la impossibilitat de tornar a Myanmar i amb un milió de persones vivint en unes condicions completament deplorables als camps de refugiats al sud de Bangladesh. A Myanmar la situació ha empitjorat moltíssim i és molt més complexa, el genocidi contra el poble rohingya va passar en un moment en què Myanmar estava fent una transició molt millorable cap a la democràcia, però el cop d'estat que va perpetrar l'elit militar durant el 2021 ha tancat completament les possibilitats de democratització del país. Hi ha un règim militar de repressió de qualsevol tipus d'oposició

Concentració de la Comunitat de Sant'Egidio davant la catedral de Barcelona l'1 de gener passat per començar l'any reforçant la voluntat de pau i recordar les terres que sofreixen per la guerra i el terrorisme.

JOSUÉ ALEMÁN
«L'Agenda Latinoamericana ens permet conèixer situacions que continuen sent d'actualitat, com l'esclavatge o el colonialisme»

política i han sorgit múltiples insurreccions armades que oposen», indica Vilellas.

A Llatinoamèrica són conegudes les causes de què parlava el bisbe Pere Casaldàliga: la indígena, la negra, la popular, la de la dona, l'ecològica. Hi ha mitjans, com l'Agenda Llatinoamericana, que s'han proposat donar-les a conèixer. «A través de l'Agenda m'he assabentat que hi ha les olles al Perú, perquè la gent pugui tenir accés a menjar allà on no arriba l'ajuda de l'Estat; o el mur de la vergonya a Bolívia que separa comunitats enriquides de les que no ho són. Ens permet conèixer situacions que fins i tot en alguns països ens semblen coses del passat, com l'esclavatge o el colonialisme, que continuen sent d'actualitat i venen d'anys», observa Josué Alemán, coordinador de l'Agenda Llatinoamericana.

Causas del silenci informatiu

«Vivim en un sistema on els líders internacionals no prioritzen la construcció de la pau, per tant, hi ha un desconeixement de com estan afectant en altres països el comerç d'armes, la geoestratègia política, el militarisme. Aquest buit informatiu fa que aquestes polítiques puguin prosperar i rebre suport d'alguns sectors de la població», sosté Vilellas. D'aquí la importància de «donar a conèixer aquestes situacions de forma més aprofundida i sostinguda, per tenir una visió més global i, en termes de conflicte armat, poder exigir als governs polítiques efectives de construcció de pau: diplomàcia, reducció d'armament, fòrums per abordar conflictes».

Alemán considera qui són els responsables de determinats silencis:

«Els *media*, indubtablement. Depèn de la línia editorial, què interessa publicar i què no. Si no van més enllà de l'interès per vendre, silencien aquestes veus i causes. També els poders econòmics que tenen negocis a països on hi ha aquestes situacions i fan *lobby*. O governs que no volen que certes coses es coneguin perquè donen mala publicitat. Hi ha ocasions en què els mateixos mitjans es converteixen en víctimes després d'haver estat pressionats per callar.»

El papa Francesc ha alertat diverses vegades de la *globalització de la indiferència* que veu com un perill de deshumanització i considera part de la seva missió visitar països en conflicte per tornar-los a posar en l'agenda informativa, com han estat les visites recents a la República Democràtica del Congo o al Sudan del Sud. «És cert que aquesta globalització de la indiferència hi és, però no és un acte pervers o de mala fe de la gent, sinó un mecanisme de defensa davant de la crisi. Davant de càrregues que semblarien aclaparar-nos (l'economia, la família, la guerra, la delinqüència), no es vol afegir més preocupació. Però tots aquests problemes tenen relació, per estar mundialitzats. Per exemple, mentre els països que produeixen armes continuïn, les guerres no pararan. Pel que fa a les desigualtats, mentre els estats no s'enfrontin a un poder econòmic que fa de *lobby* no canviaran gaire les coses. La solució passa per obrir els ulls i veure que hi ha bondat en la gent i en nosaltres mateixos: deixar de ser indiferents, ocupar-nos d'allò que ens afecta indirectament i ser més solidaris», proposa Alemán.

Per tal de sortir d'aquesta «bombolla insonoritzada a les precarietats i a les fragilitats», com diu la veterinària de camp i escriptora María Sánchez, és clau prendre consciència que «som fràgils, interdependents i vulnerables. Hi ha una necessitat de generar polítiques de cures, comunitat i promoure xarxes de solidaritat. La fragilitat dels éssers humans ens ha de fer reaccionar davant el militarisme, les polítiques econòmiques internacionals

JAUME AÑÉ
«Els poders econòmics i els governants voldrien que ens acontentéssim en anar a votar cada quatre anys. I això no pot ser perquè hi ha moltes mancances, són democràcies molt imperfectes»

Grafit d'un soldat a l'escola en una zona de conflicte a Nanggröe Aceh Darussalam (Indonèsia), el desembre del 2005.

que promouen la pobresa i la fragilitat. I fer canvis que posin la vida, la construcció de la pau, la sostenibilitat del planeta, al centre», segons Vilellas.

El delegat sindical d'USTEC a les terres de Lleida, Jaume Añé i Ros, observa a l'espai *Llevat dins la pasta* de Ràdio Estel que «en un món tan violent i tan complex costa veure entre tanta boira. Sempre ve a la ment el que deia l'Arcadi Oliveras: que tenim l'obligació de no perdre mai l'esperança. Entre més raons, perquè els que remenen les cireres, els poders econòmics i els mateixos governants, és justament el que voldrien, que en aquestes democràcies informals ens acontentéssim anant a votar cada quatre anys. I això no pot ser, perquè hi ha moltes mancances, són democràcies molt imperfectes; democràcia vol dir caminar cap a la justícia social, el repartiment de la riquesa, la igualtat de l'home i la dona, que es despleguin polítiques respectuoses amb el medi ambient, per la desmilitarització, l'accés a l'habitatge, uns serveis públics enfortits... hi ha molta feina per fer i molts espais per poder participar. Cadascú ha de poder trobar el seu espai a través de moviments socials i entitats solidàries, ja des de la infància als mateixos esplais i caus, i mirar de col·laborar en la transformació d'un món que necessita molts canvis».

Infància desprotegida contra les violacions greus en els conflictes armats

Més de 104.100 nens i nenes han estat assassinats o mutilats en situacions de conflicte armat; més de 93.000 nens i nenes han estat reclutats i utilitzats per les parts en conflicte; almenys 25.700 nens i nenes han estat segrestats; almenys 14.200 nenes i nens han estat violats, casats per força o explotats sexualment per les parts en conflicte; més de 13.900 incidents d'atacs contra escoles i hospitals; no menys de 14.900 incidents de denegació d'accés humanitari als nens.

Dades que glacen el cor són les que aporta Unicef en l'informe *25 anys de conflictes armats i la infància*, on s'analitzen les greus violacions comeses contra els infants del 2005 al 2020. En aquest període, Nacions Unides va verificar més de 266.000 violacions greus contra la infància en més de 30 situacions de conflicte a Àfrica, Àsia, l'Orient Mitjà i Amèrica Llatina. Segons l'informe, molts nens i nenes pateixen més d'una violació de

drets, un factor que n'augmenta la vulnerabilitat (per exemple, el segrest sovint es combina amb el reclutament, la utilització i la violència sexual). També es constata que els nens d'entorns més pobres o amb circumstàncies específiques (refugiats, desplaçats interns, indígenes) corren un risc més gran de patir violacions greus.

«Els impactes dels conflictes armats sobre nens i nenes al món estan totalment invisibilitzats. És important donar-ho a conèixer i garantir l'accés a drets bàsics dels infants com són educació, alimentació, tenir una família i viure en condicions de dignitat. Ara bé, no només hem de veure'ls com a víctimes passives per la seva vulnerabilitat específica, també s'ha de posar de manifest la capacitat de resiliència que tenen i en ocasions esdevenen actors constructors de pau importants a les seves comunitats», aclareix Maria Vilellas, investigadora de l'Escola de Cultura de Pau-UAB.

Aquesta setmana el Papa presideix les celebracions de Setmana Santa, coneixem una religiosa amb responsabilitat al Vaticà, descobrim la Llum Sagrada de Jerusalem i reflexionem sobre les relacions judeocristianes

 Vaticà

El Papa es va recuperar força bé de la bronquitis i va celebrar els dies sants molt centrats en la pau a Ucraïna

Francesc presideix les celebracions de Setmana Santa acabat de sortir de l'hospital

El Papa, durant la benedicció de rams el 2 d'abril passat.

RODRIGO MORENO QUICIOS
Corresponsal a Roma

Acabat de sortir de l'hospital, el Papa va presidir les diferents celebracions de Setmana Santa al Vaticà. Va començar Diumenge de Rams, quan només portava un dia d'alta després de la bronquitis de base infecciosa que el va dur a l'hospital Gemelli de Roma. Estava previst que el substituís el cardenal Leonardo Sandri, però finalment Francesc va acompanyar el seu ramat i va enviar un missatge de fortalesa i tranquil·litat. Igual que l'any passat, no va participar en la processó inicial amb els rams pels dolors al genoll. En comptes d'això,

Diumenge de Rams
Francesc va abordar un tema tan sensible com el suïcidi juvenil

va recórrer la plaça amb el papamòbil per saludar els pelegrins.

Durant l'homília del Diumenge de Rams Francesc va abordar un tema tan sensible com el suïcidi juvenil en recordar tots els abandonats com Jesús en la creu. Va esmentar els «nens no nascuts, ancians abandonats, malalts no visitats, discapacitats ignorats i joves que senten un gran buit sense que ningú escolti de debò el seu crit de dolor i no trobin cap altre camí que el suïcidi».

Dijous Sant Francesc va presidir la Missa crismal i, posteriorment, com és costum al Vaticà, es va desplaçar a una presó romana per celebrar la Missa del Senyor i rentar els peus dels presoners. Altres anys va anar a la presó de Rebibbia o a la de Civitavecchia, però en aquesta ocasió va escollir l'Institut Penal per a Menors Casal del Marmo.

Divendres Sant Francesc va presidir els Oficis a la basílica de Sant Pere i després, al capvespre,

va participar en el tradicional Via Crucis al Colosseu. Va ser una cerimònia espectacular il·luminada en la nit per la llum de les torxes i que va ser capaç d'aplegar pelegrins d'arreu del món per acompanyar Jesús en la creu.

Dissabte Sant el Papa va presidir la Vetlla Pasqual a la basílica de Sant Pere, deixant un moment molt especial quan, després de començar la celebració a les fosques i il·luminats només per espelmes, després de la resurrecció del Senyor es van encendre tots els llums de la basílica.

L'endemà, a les deu del matí, va celebrar una multitudinària Missa del Diumenge de Resurrecció a la plaça de Sant Pere. I, després, a les dotze del migdia, va pronunciar la benedicció *Urbi et orbi* des de la lògia central de la basílica de Sant Pere: va beneir Roma, tot el món i, especialment, el Iemen, Síria, Ucraïna, Myanmar, el Líban i tots els països en guerra.

 Vaticà

La Gna. Helen Alford és dominica de Santa Caterina de Siena

Una religiosa, nova presidenta de la Pontifícia Acadèmia de Ciències Socials

Creative Commons Attribution - Share Alike 4.0 International

La Gna. Alford és experta en Ètica Empresarial.

VATICAN NEWS
Ciutat del Vaticà

El Papa manté la voluntat d'oferir responsabilitats destacades a les dones dins de les institucions vaticanes i ha nomenat la religiosa londinenca Helen Alford, degana de la Facultat de Ciències Socials de la Pontifícia Universitat Sant Tomàs d'Aquino - Angelicum de Roma, com a presidenta de la Pontifícia Acadèmia de Ciències Socials.

La institució vaticana que ara presideix aquesta religiosa té la finalitat de promoure l'estudi i el progrés de les ciències socials, econòmiques, polítiques i jurídiques, oferint a l'Església els elements que poden fer servir en l'estudi i desenvolupament de la seva doctrina social. Aquest organisme s'encarrega, a més, de reflexionar so-

bre l'aplicació d'aquesta doctrina en la societat contemporània.

La germana Alford, que pertany a les Dominiques de Santa Caterina de Siena a Newcastle, és llicenciada en Enginyeria de Gestió per la Universitat de Cambridge, on també es va doctorar. Gran part de la seva carrera acadèmica l'ha desenvolupada a l'Angelicum, com a professora a la Facultat de Ciències Socials, així com a vicerectora de la mateixa universitat.

És experta internacional en Ètica Empresarial i ha impartit classes en diferents universitats sobre temes relacionats amb l'ètica empresarial i la història del pensament social cristià. També forma part dels consells científics de diferents revistes científiques.

És membre ordinari de la Pontifícia Acadèmia de Ciències Socials des del 2020 i anteriorment va ser consultora del Pontifici Consell Justícia i Pau.

ESGLÉSIA EN SORTIDA

El buit pedagògic

Es diu Paula i m'explica els quinze anys que ha durat la seva depressió. Em comenta l'experiència de la buidor; de la nit més fosca on va tocar un fons tan fons, que l'únic que tenia com a ancoratge amb la vida era la seva respiració. Un altre bon amic, el Pep, va passar per una situació similar fa uns anys. M'explica que en aquella gran foscor sempre hi havia una petita flama que mai no s'apagava. Es mantenia encesa, tímida i constant, malgrat tot. Ara comprèn que aquella flameta era Déu. Em colpeix escoltar aquestes experiències. Perquè la vivència d'aquest buit és una experiència de mort. Una mort de l'existència i el sentit; és l'absurd, la desorientació, el no-res. I és arrapar-se amb dents i ungles a la respiració; a Déu: mantenir-se en la pulsació de vida.

Tots hem sentit aquest buit; a alguns els ha fet presos; a d'altres els ha rondat a prop amenaçant el seu muntatge vital. I qui sobreviu a aquest embat torna a néixer; canvia, es converteix i purga.

Els meus amics viuen amb la lleugeresa del qui ha deixat una motxilla plena de coses inútils, amb la sonoritat d'una flauta que canta perquè per dins és buida i té prou lloc per a l'aire.

Potser cal buidar i deixar anar, fer lloc perquè hi entri Déu:

«Morir per donar fruit.» El papa Francesc, a *Laudato Si'*, comenta que Francesc d'Assís deixava sempre una part de l'hort perquè creixessin herbes silvestres, per deixar que Déu faci. Que fem el silenci suficient, el buit suficient, i la confiança perquè Déu faci.

JORDI SÀNCHEZ TORRENTS
Professor d'Antropologia i consiliari a Blanquerna

Terra Santa

La tradició ortodoxa sosté que, el dia abans de la seva Pasqua, un Foc Sagrat s'encén miraculosament dins el Sant Sepulcre

La misteriosa Llum Sagrada de Jerusalem

P. J. ARMENGOU
Corresponsal a Jerusalem

D'entre les nombroses tradicions cristianes que perduren a Terra Santa, poques són tan antigues, fascinants, vistoses i misterioses com la Llum Sagrada de Jerusalem. El Foc Sagrat, com també se la coneix, és un fenomen miraculós que succeeix el dia abans de la Pasqua ortodoxa, el Dissabte Sant, que enguany se celebra el 15 d'abril. Segons la tradició cristiana oriental, la presència divina dins el Sant Sepulcre encén cada any, de manera miraculosa, dues torxes introduïdes a la tomba pel Patriarca grec. El bisbe entra a l'edicle sense cap giny que pugui inflamar les espelmes, i en surt amb el Foc Sagrat encès, símbol de la Resurrecció. El foc no crema ni la pell ni els cabells.

Els orígens d'aquesta tradició són confusos, però es relacionen amb un miracle llegendari ocorregut a Jerusalem abans de la construcció de la basílica. A la seva *Vida de Constantí*, que data de l'any 328, l'historiador Eusebi relata que, durant la Pasqua de l'any 162, sant Narcís de Jerusalem va ordenar omplir les llànties del Sepulcre amb aigua perquè no tenien oli i que aquestes es van encendre igualment. Aquest fet és, segons els ortodoxos, un precursor de l'actual miracle, del qual es diu que també en parlava la pelegrina Egèria, l'any 385. El miracle és descrit més clarament a l'edat mitjana per Bernard el Savi, un monjo del segle IX, i se'n té una constància més ferma a partir del 1100.

Sigui com sigui, el Foc Sagrat ha esdevingut un moment clau en la vida espiritual dels cristians locals i dels ortodoxos de tot el món. La cerimònia se celebra de la mateixa manera des de fa segles, tot i que amb alguns

canvis. El primer és que, si tradicionalment eren els soldats turcs els encarregats d'escorcollar el Patriarca grec per assegurar-se que no portés encenedors dins el Sepulcre; avui aquest examen el porten a terme policies israelians. Un altre canvi és que, mentre que anys enrere la cerimònia era només visible pels fidels locals i uns pocs pelegrins, actualment es retransmet per internet i milers de persones viatgen des d'arreu del planeta per presenciar-la. A més, antigament es portava la Llum de Jerusalem a peu o a cavall fins a altres poblacions, mentre que avui es fan servir avions per enviar el Foc Sagrat fins a Grècia o Rússia.

Una tradició mil·lenària

Més enllà d'això, la dinàmica roman inalterable des de fa 1.500 anys. El dissabte al matí es fa una minuciosa inspecció de l'interior de l'edicle per assegurar que no hi hagi cap element

**PATRIARCA
DIODORUS**
«No es pot descriure en termes humans. La llum sorgeix de la pedra com la boira pot sortir d'un llac»

David Delgado

L'església, que està a les fosques, s'omple de llum.

que pugui encendre els ciris de manera fraudulenta. Aquesta anàlisi es repeteix diverses vegades en presència de sacerdots catòlics, grecs, armenis i coptes. Després, cap a les 11 del matí, se segella la porta del Sepulcre amb cera d'abella i dues cintes col·locades en forma d'ics. Un cop tancat l'edicle, se celebra una majestuosa processó per la basílica amb estendards, ciris, creus i càntics, i es rodeja el temple tres vegades. Llavors, el Patriarca grec, vestit amb túniques daurades i una ornamentada mitra, s'apropa a la porta del Sepulcre, es desvesteix, i és escorcollat. A les 12 del migdia, estrenca el segell de la porta i, acompanyat només pel Patriarca armeni, el bisbe ortodox entra al sepulcre.

El que passa exactament dins la tomba, s'ha explicat en comptades ocasions. El patriarca Diodorus, líder de l'Església grega de Jerusalem entre el 1980 i el 2000, ho descrivia així: «Entro a la tomba i m'agenollo amb un temor sant davant del lloc on Crist

va reposar després de la seva mort i on va ressuscitar d'entre els morts. Faig camí a través de la foscor cap a la cambra interior, on caic de genolls. Llavors, dic certes oracions que ens han estat transmises al llarg dels segles i espero. De vegades puc esperar uns minuts, però normalment el miracle passa immediatament després. Llavors, del nucli de la mateixa pedra sobre la qual va estar Jesús, brolla una llum indefinible. Normalment, té un to blau, però el color pot canviar i prendre moltes tonalitats diferents. No es pot descriure en termes humans. La llum sorgeix de la pedra com la boira pot sortir d'un llac.»

El mateix Diodorus i altres testimonis expliquen que el foc sorgit de la tomba pren, segons l'any, diverses formes. I que en ocasions fins i tot ha encès esporàdicament ciris ubicats fora de l'edicle. Sovint, però, la llum forma una columna de foc sobre la tomba, que el Patriarca aprofita per encendre dues torxes formades per 33 espelmes. Un cop enceses, els dos patriarques surten de l'edicle i encenen les espelmes dels sacerdots i pelegrins més propers. I l'església, que es troba a les fosques, s'omple de llum. Es viuen llavors moments de gran alegria, amb crits de «*Christos Anesti!*» («Jesús ha ressuscitat!») i lloes a Déu. Molts fidels passen la mà sobre el foc o s'apropen els ciris a la cara. Diuen que, durant els primers minuts, el Foc Sagrat no afecta ni el cabell ni la pell. «La llum no crema. No m'he cremat mai la barba en els 16 anys que he estat Patriarca de Jerusalem i he rebut el Foc Sant. La llum és d'una consistència diferent de la del foc normal», explicava Diodorus.

El Foc Sagrat és, encara avui, objecte de debat i elucubracions. Per als fidels ortodoxos és un símbol de la veritat i renovació que porta Crist, i per la seva jerarquia és, fins i tot, una demostració de la primacia de la seva denominació sobre el catolicisme. Pel que fa a l'Església de Roma, encara no hi ha hagut un pronunciament oficial, tot i que al llarg dels segles hi ha hagut Papes que han posat en dubte el miracle, i d'altres que n'han parlat com un fet possiblement vàlid. En qualsevol cas, els catòlics de ritu bizantí, els melquites, viuen la tradició com a pròpia i vertadera, i per a la resta de catòlics, és una oportunitat per obrir-se al misteri i admirar el fervor dels nostres germans en la fe.

Massimo Gargiulo, sotsdirector del Centre d'Estudis Judaics Cardenal Bea de la Universitat Gregoriana

«El desafiament és comprendre fins a quin punt l'altra tradició té alguna cosa a dir a la pròpia»

El professor Gargiulo destaca la importància de les relacions judeocristianes.

FRA BERNAT FOLCRÀ

«El Centre Cardenal Bea crida els estudiants a viure una autèntica experiència de diàleg»

El Centre Cardenal Bea de la Universitat Gregoriana promou el coneixement del judaisme i la seva vessant teològica a partir d'una perspectiva tant jueva com cristiana a través de l'ensenyament, la recerca i els intercanvis acadèmics entre cristians i jueus amb la finalitat de fomentar relacions que produeixin un enriquiment mutu. Parlem amb el sotsdirector d'aquest centre, el professor Massimo Gargiulo, sobre les relacions judeocristianes.

Quin és el propòsit de la nova llicència en relacions judeocristianes de la Gregoriana?

Consta de dues àrees principals d'estudi: el judaisme i el diàleg judeocristià. Els estudiants reben una preparació sobre el judaisme des del Segon Temple fins a l'edat contemporània en els seus diferents aspectes: històric, religiós, cultural i estudien la relació entre el judaisme i el cristianisme, en particular, el món catòlic, des de l'antiguitat fins

«És important conèixer aquesta història amb les responsabilitats que implica i continuar en el camí ja emprès per superar-la»

als nostres dies, a partir de la declaració *Nostra aetate*. Una peculiaritat del centre és que crida els estudiants a viure una autèntica experiència de diàleg. Entre els professors i l'alumnat hi ha membres que pertanyen a totes dues tradicions i alguns cursos són conjunts. El desafiament és combinar la juxtaposició de perspectives per intentar comprendre fins a quin punt l'altra tradició té alguna cosa a dir a la pròpia, per propiciar una comprensió més completa de la pròpia tradició. Això no exclou el nivell teològic.

Per què és important per a un cristià fer una carrera en les relacions judeocristianes?

El context global imposa la necessitat d'un coneixement profund de les altres cultures, d'un aspecte rellevant com és la religió. Tenir formació en la relació entre el judaisme i el cristianisme és important. Per l'origen obvi del cristianisme a partir de la matriu jueva. El missatge de Jesús forma part del panorama del judaisme variat del Segon Temple. Aquest estudi és fonamental en la perspectiva històrica: la Shoah va marcar la culminació tràgica de l'antisemitisme, un fenomen les arrels del qual són múltiples i complexes, però dins del qual l'antijudaisme cristià ha desenvolupat un paper no secundari al llarg dels segles. És important conèixer aquesta història amb les responsabilitats que implica i continuar en el camí ja emprès per superar-la. El camí proposat pel Centre Cardenal Bea té en compte l'entrellaçament del discurs religiós i teològic amb el polític, dins del qual l'Estat d'Israel és un tema rellevant i delicat. És bo que temes com aquests es tractin en un curs d'estudi obert i profund, capaç de correspondre a la complexitat dels fenòmens.

Nostra aetate ha canviat totalment la forma en què els cristians entenen el món jueu. Quins són els desafiaments per a la comunió?

Nostra aetate ha tingut molts mèrits. La història requeria una postura clara per part de l'Església sobre els elements fonamentals de l'ensenyament del menyspreu, com l'acusació de deïcidi o la teologia de la substitució. Aquella declaració va ser seguida per altres documents oficials que van marcar nous progressos. La idea que la Bíblia hebrea era vàlida només com una mena de

pròleg tipològic, completat pel Nou Testament, ha estat cada vegada més abandonada, reconeixent-hi un missatge conclòs en ell mateix que transmet ensenyaments importants teològics i que constitueix una continuïtat amb els escrits cristians. Un fenomen evident en el món contemporani és la marginació progressiva de la cultura religiosa i de la cultura bíblica. En aquest context, fins i tot el possible coneixement dels vincles històrics entre el judaisme i el cristianisme corre el risc d'esdevenir un patrimoni exclusivament acadèmic. L'esforç que s'ha de fer és en la direcció d'una difusió més àmplia a través de diferents agències de capacitació.

Com es relacionen la litúrgia cristiana i la jueva?

La participació concreta en les dues litúrgies probablement posaria de manifest més elements de distància que d'apropament. Hi ha, però, aspectes de contigüitat. Des del punt de vista històric, es pot dir que, almenys en part, la litúrgia cristiana va anticipar el final del sacrifici determinat per la destrucció del Temple de Jerusalem pels romans l'any 70 dC. En ella Crist és l'anyell pasqual, sacrificat com a expiació dels pecats per tota la humanitat, i els fidels són convidats al banquet eucarístic, ja no al consum de la carn de les víctimes sacrificials. La resta del judaisme va experimentar diferents orientacions en resposta a la devastació causada per Titus. El judaisme que es va fer predominant en els mateixos segles en els quals es va definir la identitat cristiana va ser el rabínic. Aquest, basant-se en la revelació a Moisès al Sinai de la Torà oral juntament amb la Torà escrita, va col·locar aquesta última al centre del judaisme. Significava estudiar-la, actualitzar-la, restaurar la multiplicitat de significats que la paraula divina havia perdut, en restringir-se en l'expressió humana. La Torà escrita i la pregària podrien reemplaçar el sacrifici que ja no era factible. La centralitat de l'Escltura i la seva lectura i interpretació esdevé un altre element que apropa les dues litúrgies.

Apropar-nos a les Sagrades Escltures a partir d'una perspectiva jueva ens pot ajudar a entendre més profundament la revelació de Jesús i el Nou Testament?

No només pot ajudar, sinó que

Visita de Francesc a la sinagoga de Roma el 2016.

és necessari per comprendre plenament la revelació cristiana. S'han fet grans avenços i passa cada vegada amb més freqüència que els comentaris sobre les Escriptures cristianes es refereixen al seu rerefons jueu. Es publiquen i tradueixen importants obres en les quals es comenta el Nou Testament des d'una perspectiva jueva. La literatura paulina també es llegeix cada cop més a la llum del judaisme de Pau. Tot això no es tradueix, no s'ha de traduir, en una subestimació dels aspectes originals del missatge de Jesús que, d'aquesta manera, rep la possibilitat de ser llegit segons les referències històriques, culturals i religioses que li eren pròpies. Hi

ha una pobresa creixent de cultura bíblica: molts parlen d'un veritable analfabetisme. Juntament amb això, encara hi ha una lectura tipològica de la Bíblia hebrea, o del renaixement del model de substitució, o de la tergiversació total de moviments com el fariseisme. És bo centrar-se més en els elements positius.

Quins són els punts comuns que més ens uneixen?

El cristianisme va néixer en el context del judaisme del Segon Temple i va assumir progressivament una fisonomia autònoma. També des d'aquest punt de vista els estudis qüestionen cada vegada més el model tradicional del *parting of the ways*, rebutjant la idea d'una divisió primerenca i clara

© Vatican Media

«El judaisme i el cristianisme comparteixen la regla d'or: tota l'Escriptura es condensa en l'únic manament de l'amor al proïsme»

de les dues tradicions. La realitat històrica resulta ser més complexa que els models que tendeixen a sintetitzar-la, i durant segles les relacions, com les zones superposades, van ser més grans del que sovint s'ha dit. Des del punt de vista contemporani i quedant-nos al costat religiós, els elements d'unió els tenim en dos nivells. D'una banda, l'escatològic, el de l'espera, tot i que òbviament el Messies de les dues tradicions no coincideix. De l'altra, l'immanent, segons el qual el judaisme i el cristianisme comparteixen la regla d'or: tota l'Escriptura es condensa en l'únic manament de l'amor al proïsme. Per a tots dos, és un horitzó de construcció ètica de les relacions humanes.

Com llegeix l'antisemitisme que ha afectat Europa?

L'antisemitisme és un fenomen complex. Si volem restringir el camp al món cristià, va afavorir el desenvolupament d'un sentiment antijueu primer a través de l'acusació de deïcidi i la doctrina de la substitució. La literatura cristiana antiga ja havia desenvolupat el motiu polèmic d'un Israel indigne dels privilegis que se li concedien, perquè havia fracassat en la fidelitat a Déu i en la interpretació correcta de l'Escriptura, en la qual no reconeixia els signes reveladors de Crist, la condemna del qual patrocinava. Això havia causat que els seus privilegis fossin transferits al veritable Israel, que estava constituït per la comunitat de creients en Jesús. En aquesta visió, l'obertura va reemplaçar el tancament estret dels jueus, l'amor va prendre el lloc del legalisme, l'ètica el del formalisme rígid. La cristianització progressiva de l'imperi també va conduir a un empitjorament de les condicions materials de la vida dels jueus, que van ser preservats només com a testimoni de la veritat cristiana gràcies al seu error. La situació de protecció global de què havien gaudit es va reduir en les comunitats europees. Els jueus es van trobar exclosos de l'oficina municipal, l'activitat econòmica, la possibilitat de posseir esclaus i similars. Per aquesta raó, també, es van dedicar a les finances, un altre element que amb el temps els hauria causat hostilitat. Fins i tot entre excepcions almenys parcials com el protectorat sota dominació àrab, particularment a Espanya, la tendència a l'empitjorament va ser imparable entre croades, decrets d'expulsió, creació de guetos. Sobre aquesta base, fins i tot una part del judaisme estava inclinada a una assimilació completa a l'Europa moderna, l'antisemitisme hauria estat empeltat i va tenir la culminació a causa del nazisme i el feixisme. L'antídote que poden proporcionar tant l'educació escolar com la universitària és el del coneixement. Ha de concretar-se en un estudi profund i crític que deconstrueixi els estereotips seculars. Això s'aplica al judaisme, però més generalment a totes les comunitats humanes. No n'hi ha prou, però és el requisit previ indispensable.

TARRAGONA

La missa crismal aplega un centenar de preveres

Dilluns Sant, dia 3 d'abril, la catedral de Tarragona va acollir la celebració de la missa crismal, presidida per l'arquebisbe Joan i concelebrada per prop d'un centenar de preveres de l'arxidiòcesi. A més, va estar acompanyada en els cants pel Cor i Orquestra dels Amics de la Catedral. Durant la celebració, els preveres van renovar les promeses sacerdotals, es van beneir els sants olis, es va consagrar el crisma i es van homenatjar els mossens que aquest any celebren els 25, 50 i 60 anys d'ordenació.

VIC

Exposició «Bèsties» al Museu d'Art Medieval

L'exposició aplega 75 obres que posen de manifest la importància que tenien els animals i el simbolisme que desprenien en el context social i religiós de fa mil anys. L'excepcionalitat de les obres del MEV permet articular diferents relats sobre l'art i el context històric d'ara fa mil anys i la gran presència d'animals en la producció artística medieval. *Bèsties* es podrà visitar fins al 17 de desembre.

TERRASSA

El bisbe Salvador presideix la missa del crisma

El 4 d'abril Mons. Salvador Cristau va presidir la missa del crisma a la catedral, acompanyat per la major part dels preveres i diaques de la diòcesi, els seminaristes, religiosos i laics. En l'homília va reflexionar sobre la importància dels sants olis en relació amb el ministeri sacerdotal i el seu exercici a favor del poble de Déu. Després de la missa va tenir lloc el dinar de germanor en el qual el bisbe Salvador va agrair als preveres i diaques la seva dedicació, i va felicitar especialment Mn. Ignasi Condal, rector de Collsabadell, Sanata i Vilalba Sasserra, que compleix enguany els vint-i-cinc anys de sacerdoti.

LLEIDA

La processó dels Dolors obre la Setmana Santa

La processó dels Dolors va obrir, Diumenge de Rams, les processons de Setmana Santa a Lleida. Organitzada per la Confraria dels Dolors, va recórrer els carrers de la ciutat enmig d'una enorme expectació. El mateix dia al matí, també es va viure la tradicional processó de la Somereta al barri de Pardiniyes i la benedicció de les palmes a la catedral i a totes les parròquies.

GIRONA

Missa en record del bisbe Francesc

La catedral de Girona va acollir, el 31 de març, una missa en memòria del bisbe Francesc Pardo i Artigas, traspasat fa un any. Va presidir la celebració l'administrador diocesà, Mn. Lluís Suñer, i van concelebrar una vintena de preveres. També hi eren presents els germans i familiars propers del bisbe.

SOLSONA

Missa crismal a la catedral de Solsona

El Dilluns Sant va tenir lloc la missa crismal a la catedral de Solsona presidida pel bisbe, Francesc Conesa, i concelebrada pels capellans del bisbat, amb la presència de religiosos, seminaristes, novicis i tot el poble fidel. Cal destacar l'homenatge als quatre sacerdots que complien més de 70 anys de ministeri: Mn. Climent Forner, Mn. Josep Torres, Mn. Antoni Balcells i Mn. Marià Canal.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

El bisbe Agustí celebra els 25 anys d'ordenació episcopal

L'ordenació va ser el 18 d'abril de 1998 a Eivissa. 25 anys després n'ha donat gràcies a Déu amb tota la diòcesi a la missa crismal, al costat de la resta de preveres que enguany celebren els 25 i 50 anys d'ordenació sacerdotal.

TORTOSA

Trobada infantil diocesana

El diumenge 26 de març es va portar a terme la Trobada Infantil Diocesana, després de més de tres anys sense poder-la realitzar. Aquest any la Trobada portava com a títol «Feu el que Ell us digui» i estava oberta a xiquets de la catequesi de Comunió i Postcomunió i també a les seves famílies. La jornada va començar amb la presentació de totes les parròquies participants i un *scape room* a l'edifici del Seminari. Els cants i les danses van posar el punt final a la jornada.

URGELL

Formació dels Animadors pastorals

El dissabte dia 1 d'abril, a la Casa del Bisbat de la Seu d'Urgell, va tenir lloc la segona reunió de formació dels Animadors pastorals que s'encarregaran de les celebracions dominicals en absència de prevere. Presidí la trobada dels laics i consagrats l'arquebisbe Joan-Enric, amb el vicari episcopal d'acció pastoral, Mn. Antoni Elvira.

LA CONVERSIÓ PASTORAL DE LES PARRÒQUIES

En els deu anys de pontificat del papa Francesc

FRANCESC RIU I ROVIRA DE VILLAR
Missioner de la Misericòrdia i vicari parroquial

En iniciar el seu Pontificat, l'any 2013, el part de l'exhortació apostòlica *Evangelii gaudium* (EG) no va ser gens fàcil. El papa Francesc sabia molt bé quines eren les necessitats de l'Església aleshores i com hauria de respondre al repte que l'esperava.

Aleshores va escriure:

«No ignoro que avui els documents no desperten el mateix interès que en altres èpoques, i són ràpidament oblidats. No obstant això, destaco que el que tractaré d'expressar aquí té un sentit programàtic i conseqüències importants.

»Espero que totes les comunitats procurin posar els mitjans necessaris per avançar en el camí d'una conversió pastoral i missionera, que no pot deixar les coses com estan. Ja no ens serveix una "simple administració". Hem de constituir en totes les regions de la terra un "estat permanent de missió"» (EG, 25).

La conversió pastoral de l'Església és necessària i urgent

El papa Francesc també va deixar escrit:

«El Concili Vaticà II va presentar la conversió eclesial com l'obertura a una permanent reforma de si mateixa per fidelitat a Jesucrist: "Crist crida l'Església pelegrina cap a una perenne reforma, de la qual l'Església mateixa, en tant que institució humana i terrena, té sempre necessitat."»

»Hi ha estructures eclesials que poden arribar a condicionar un dinamisme evangelitzador; igualment les bones estructures serveixen quan hi ha una vida que les anima, les sosté i les jutja. Sense vida nova i autèntic esperit evangèlic, sense "fidelitat de l'Església a la pròpia vocació", qualsevol estructura nova es corromp en poc temps» (EG, 26).

L'opció preferent: la conversió pastoral de les parròquies

I encara: «Somio amb una opció missionera capaç de transformar-ho tot, perquè els costums, els estils, els horaris, el llenguatge i tota estructura eclesial esdevingui un camí adequat per a l'evangelització del món actual més que per a l'autopreservació» (EG, 27).

Doncs bé, segons el papa Francesc les primeres ins-

titucions eclesials que requereixen una transformació profunda són precisament les parròquies, però concebudes com el que han de ser, no com avui alguns rectors conceben «les seves parròquies», o bé com molts fem servir la paraula «parròquia» en el nostre llenguatge habitual.

En efecte, d'acord amb el Codi de Dret Canònic i segons el que explica el papa Francesc, «la parròquia és una determinada comunitat de fidels constituïda d'una manera estable en l'Església particular, la cura pastoral de la qual, sota l'autoritat del bisbe diocesà, és encomanada a un rector, com el seu pastor propi» (CIC, 515, § 1).

De qui depèn la conversió pastoral de les parròquies

En la seva exhortació apostòlica *Evangelii gaudium*, el papa Francesc ens ha advertit:

«La pastoral en clau de missió pretén abandonar el còmode criteri pastoral del "sempre s'ha fet així". Invito tothom a ser audaços i creatius en aquesta tasca de repensar els objectius, les estructures, l'estil i els mètodes evangelitzadors de les pròpies comunitats.

»Una postulació dels fins sense una adequada recerca comunitària dels mitjans per aconseguir-los està condemnada a esdevenir mera fantasia. Exhorto tothom a aplicar amb generositat i valentia les orientacions d'aquest document, sense prohibicions ni pors. L'important és no caminar sols, comptar sempre amb els germans i especialment amb la guia dels bisbes, en un savi i realista discerniment pastoral» (EG, 33).

Un nou document transcendent: la necessària conversió pastoral de les parròquies

El dia 29 de juny del 2020, solemnitat dels sants Pere i Pau, el Dicasteri per al Clergat va publicar la instrucció «La conversió pastoral de la comunitat parroquial al servei de la missió evangelitzadora de l'Església» (CPCP). Sens dubte, la pandèmia del Covid-19 va dificultar la divulgació del document.

Segons el papa Francesc, la necessària «conversió pastoral de l'Església universal passa per la conversió pastoral de les "parròquies", és a dir, de les "comunitats parroquials"».

És a dir, en aquest document s'exposa com fer realitat el pla dissenyat pel papa Francesc per aconseguir la conversió pastoral de l'Església catòlica mitjançant la conversió pastoral de totes les diòcesis del món, donant per descomptat que la conversió pastoral d'una diòcesi només s'aconsegueix mitjançant la conversió de totes i cadascuna de les parròquies.

Per tant, aquest document es proposa ajudar totes les parròquies a portar a la pràctica l'exhortació apostò-

lica *Evangelii gaudium*; i fer-ho amb garanties. En aquest sentit, es tracta d'un document molt «franciscà».

«La conversió pastoral és fonamental en la “nova etapa evangelitzadora” que avui l'Església està cridada a promoure, perquè les comunitats cristianes impulsin cada cop més la trobada amb Crist [...].

El Sant Pare ha indicat: “Més que el temor d'equivocar-nos, espero que ens mogui el temor de tancar-nos en unes estructures que ens donen una falsa seguretat, en unes normes que ens converteixen en jutges implacables, en uns costums en els quals ens sentim còmodes, mentre a fora hi ha una gernació famolenca; i Jesús ens repeteix sense cansar-se: “Doneu-los menjar vosaltres mateixos” (Mc 6,37)” (CPCP, 3).

«Aquesta conversió missionera comporta una reforma de les estructures i implica de manera particular les “parròquies”, és a dir, les comunitats aplegades al voltant de la Taula de la Paraula i de l'Eucaristia» (CPCP, 6).

«Des del principi la comunitat parroquial va ser concebuda com a resposta a una exigència pastoral molt concreta: acostar l'Evangelí al poble a través de l'anunci de la fe i de la celebració dels sagraments» (CPCP, 7).

«Avui la configuració territorial de la parròquia és posada en qüestió per una característica peculiar del món contemporani, en el qual la creixent mobilitat i la cultura digital han dilatat els confins de l'existència humana. [...]

»Es fàcil imaginar que el constant desenvolupament de les tecnologies modificarà la nostra manera de pensar i, també, la comprensió de nosaltres mateixos i de la vida social. La rapidesa dels canvis, la successió dels models culturals, la facilitat dels trasllats i la velocitat de la comunicació estan transformant la percepció de l'espai i del temps» (CPCP, 8).

«Com a comunitat de creients, avui tota parròquia està inserida en un nou context en què el vincle amb el territori és menys evident, els indrets de pertinença es multipliquen, i les relacions interpersonals corren el risc de desenvolupar-se en el món virtual, sense compromís ni cap mena de responsabilitat envers els nostres veïns» (CPCP, 9).

«Convé observar com aquests canvis culturals i l'evolució dels vincles territorials promouen en l'Església un nou discerniment al voltant de la comunitat, amb la gràcia de l'Esperit Sant. Aquest discerniment comporta observar la realitat amb els ulls de Déu, amb la mirada posada en la unitat i la comunió.

»És urgent que tot el Poble de Déu aculli la invitació de l'Esperit Sant i iniciï un procés de “renovació” del rostre de l'Església» (CPCP, 10).

Per celebrar i agrair els DEU ANYS DEL PONTIFICAT DEL PAPA FRANCESC, si el rector i els membres del consell pastoral parroquial encara no ens ho hem proposat, serem capaços d'impulsar amb il·lusió «La conversió pastoral de la nostra parròquia»? Quan i com començarem?

PAPA FRANCESC

«El que tractaré d'expressar aquí té un sentit programàtic i conseqüències importants»

Com avançar pel camí d'una conversió pastoral i missionera?

PAPA FRANCESC

«El Concili Vaticà II va presentar la conversió eclesial com l'obertura a una permanent reforma de si mateixa per fidelitat a Jesucrist»

En primer lloc, com s'imagina avui una bona «parròquia» el papa Francesc?

En què ha de consistir la conversió pastoral d'una parròquia?

«El criteri pastoral del “sempre s'ha fet així” ja no funciona»

«Exhorto tothom a aplicar amb generositat i valentia les orientacions d'aquest document»

La necessària conversió de l'Església catòlica requereix la conversió pastoral de les «parròquies». Aquest és el primer pas!

MOLT IMPORTANT
la parròquia és una comunitat de fidels que comparteixen la fe en Crist Jesús i participen en la missió evangelitzadora

La lògica de la conversió pastoral de l'Església:

- **LES PARRÒQUIES**
 - **LES DIÒCESIS**
 - **L'ESGLÉSIA UNIVERSAL**
-

“

Cap dubte: la conversió pastoral de les nostres parròquies és fonamental en la vida de l'Església. Per on començarem?

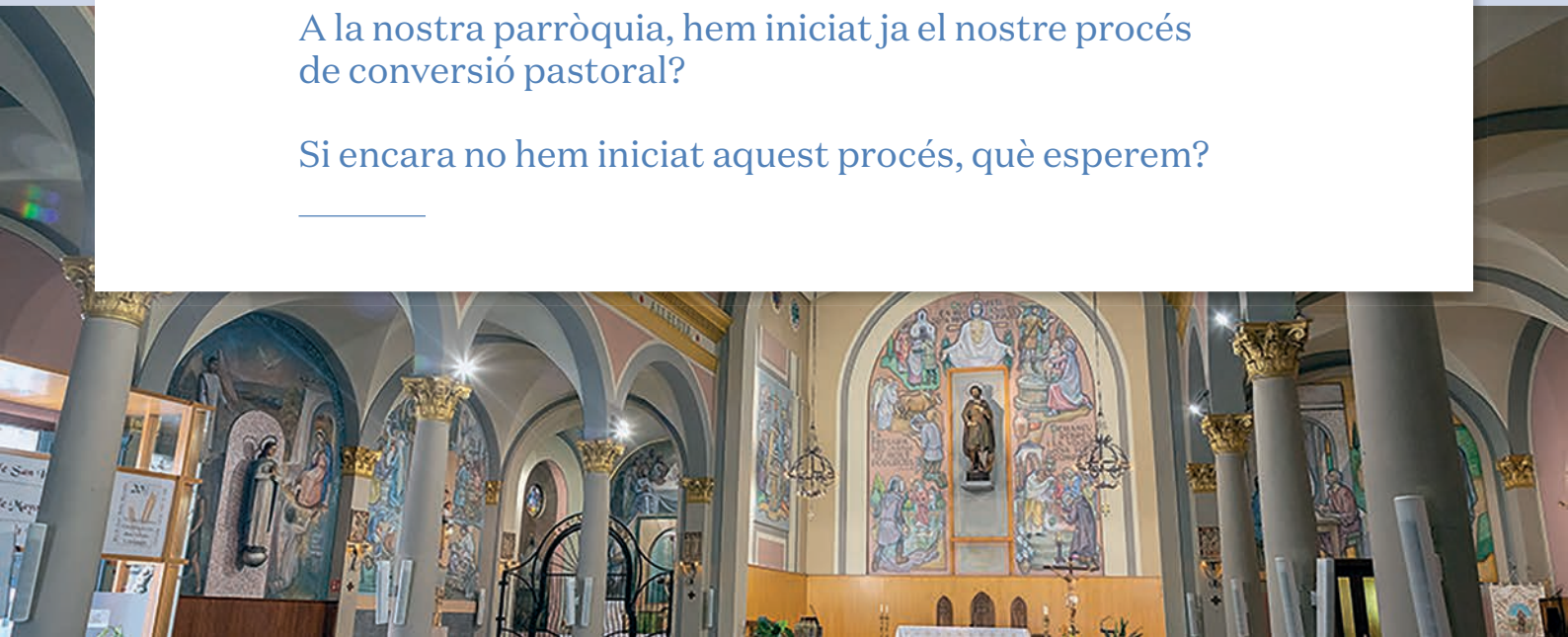
De quina manera la necessària conversió missionera de les nostres parròquies millorarà l'anunci de la fe i la celebració dels sagraments?

Som conscients que els canvis socials i culturals modifiquen la comprensió de nosaltres mateixos i de la nostra vida?

Avui podem estar satisfets del que fem i de com ho fem?

A la nostra parròquia, hem iniciat ja el nostre procés de conversió pastoral?

Si encara no hem iniciat aquest procés, què esperem?

TICA FONT

Centre Delàs d'Estudis per la Pau

Intel·ligència Artificial, armes per matar

Aquests nous sistemes d'armes autònomes ens situen en un escenari de deshumanització en delegar en una màquina la decisió de qui ha de viure o qui ha de morir

Hem recordat la mort i la resurrecció de Crist i pot ser un bon moment per reflexionar sobre el disseny de noves armes, les armes robòtiques autònomes que poden prendre la decisió de matar sense la intervenció humana. 70 líders religiosos i representants d'organitzacions religioses, a finals de 2014, van demanar als seus estats que es prohibís el desenvolupament d'aquestes armes autònomes.

Aquestes armes utilitzen la Intel·ligència Artificial per portar a terme cinc tasques: buscar (els possibles enemics), definir objectius (matar-los), fer el seguiment de l'objectiu, decidir atacar i atacar. Tot això sense intervenció humana.

Aquestes noves armes estan en fase de recerca i producció. Encara no es disposa d'armes totalment autònomes, però ja existeixen sistemes d'armes dotats de molts graus d'autonomia i en alguns casos tenen desconnectada la decisió de matar que ha quedat delegada en una màquina. Algunes d'aquestes armes s'estan provant a la guerra d'Ucraïna.

Aquests nous sistemes d'armes autònomes ens situen en un escenari de deshumanització en delegar en una màquina la decisió de qui ha de viure o qui ha de morir. Que una màquina prengui aquesta decisió està en contra de la dignitat humana. Aquestes noves armes ens obren a un debat jurídic i

ètic. El debat jurídic se centra en si aquests sistemes d'armes autònomes poden complir els tres pilars del Dret Internacional Humanitari. El principi de responsabilitat: si es produeix un error o un crim de guerra, qui n'és el responsable? Les víctimes, a qui poden denunciar? El principi de proporcionalitat que analitza si els danys causats són excessius. El principi de distinció que obliga a distingir entre combatents i no combatents, si pot distingir entre un civil amb por o un enemic amenaçant.

Els defensors d'aquestes armes ens recorden que en situacions de conflicte armat o sota certes condicions —calor, ràbia, por, ira, rancúnia o venjança— actuem de la pitjor manera possible: matar, torturar o violar dones. Les màquines no tenen aquests sentiments i, per tant, evitarien morts i la guerra, amb aquestes màquines, podria esdevenir civilitzàtòria. Però les emocions també són una salvaguarda, sense emocions és més fàcil matar i els robots no poden sentir compassió, llàstima, ni tenir intuïció o sentit comú.

És cert que els humans som fal·libles, és cert que els humans podem cometre atrocitats, però aquesta és la característica essencial dels éssers humans. Decisions sobre la vida o la mort no poden recaure en les màquines, han de recaure en un altre ésser humà.

Eduquem el cor i la intel·ligència

Les nostres escoles són comunitats d'aprenentatge, on tots aprenem de tothom per donar resposta als reptes i les necessitats de la nostra societat canviant

NATÀLIA MANGADO ABAD
Responsable d'innovació
Pedagògica Escoles Manyanet

La diversitat que ens envolta predisposa a la innovació constant. La nostra societat canvia contínuament i, per tant, hem de desenvolupar la capacitat de poder adaptar-nos als nous progressos; en definitiva, ser competents. Ja fa anys que hi ha hagut una evolució en el paradigma del model educatiu dels nostres centres. Cadascuna de les escoles Manyanet posseeix la seva pròpia singularitat, però totes compartim un projecte educatiu comú.

Sota les directrius del nostre fundador, el pare Manyanet, eduquem el cor i la intel·ligència del nostre alumnat. Els proporcionem entorns acollidors, que els ajuden a forjar la pròpia individualitat dins de la diversitat. Tot això ho compaginem amb experiències funcionals, quotidianes, lúdiques i de vivència, per aconseguir una socialització pròpia de la seva etapa evolutiva i, alhora, un aprenentatge significatiu.

El nostre projecte està basat en la teoria de les Intel·ligències Múltiples de Howard Gardner. L'alumnat és el centre de l'aprenentatge. Disposa de diferents estratègies per aconseguir-ho i utilitza la que li facilita més el procés. Al llarg de tot el recorregut les intel·ligències inter i intrapersonal els ajudaran a formar part de la nostra comunitat aportant amor, respecte, generositat i solidaritat a l'entorn com marca el nostre ideari cristià.

Les nostres escoles són comunitats d'aprenentatge (el papa Francesc les anomena «aldees d'educació»), on tots aprenem de tothom per donar resposta als reptes i les necessitats de la nostra societat canviant.

L'acció docent de les escoles Manyanet està carregada de creativitat, originalitat, motivació i rigor professional. Constantment, generen materials, situacions d'aprenentatge, projectes de comprensió, etc., que connecten l'alumnat amb problemes reals. Estratègia de buscar solucions que aportin millores comunitàries.

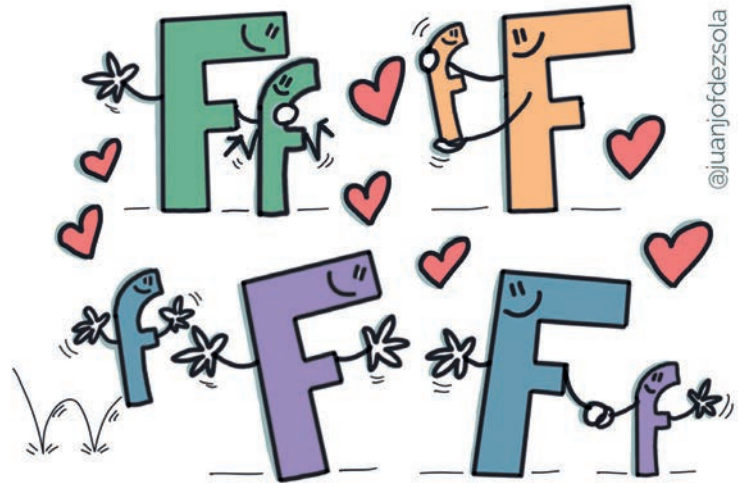
Transformem qualsevol dels nostres espais en tallers d'aprenentatge, donant cabuda a fascinants propostes transversals i interdisciplinàries.

Un altre pilar del nostre projecte és la cultura de pensament. Amb les metodologies específiques de TBL (Aprenentatge basat en el pensament, de Robert Swartz) l'alumnat aconsegueix estructurar el seu pensament de forma ordenada, creativa i eficaç mitjançant destreses. Afegim el procés de la metacognició com a eix vital perquè cadascú descobreixi com aprèn i com pot aplicar-ho.

El nostre projecte és dinàmic, actiu i flexible per donar cabuda a la innovació educativa de cada moment i, paral·lelament, donar servei a la comunitat.

Amor de parella

A la pregunta «Què desitges de l'altre?» assigna't 0 punts si la teva resposta és «sentir-me feliç» mentre que posa't 5 punts si contestes «fer-lo feliç»

SALVADOR MANICH BOU
President Centre de Preparació al Matrimoni

L'amor és la virtut més elevada de l'esperit, allò que ens fa genuïnament humans. El dirigim amb la ment (voluntat) i el vivim amb el cor (sentiments). És l'amor rebut d'altres persones el que ens ensenya a estimar i per això la família és la primera escola d'amor, on els infants aprenen a ser veritablement humans. Per dir-ho formalment, l'amor és la comunió amb l'altre i la gratuïta actitud de servei; l'acolliment incondicional i el treball pel seu bé (*Fent camí amb les parelles*, p. 109).

En l'amor de parella cal afegir-hi que és d'entrega total, mútuament recíproc, que comporta la convivència diària i la sexualitat viscuda i que està obert a la procreació i a la societat. A les parelles que participen en els diàlegs prematrimonials els proposem el següent termòmetre de l'amor, per revisar-lo a cada aniversari de casament.

A la pregunta «Què desitges de l'altre?» assigna't 0 punts si la teva resposta és «sentir-me feliç» mentre que posa't 5 punts si contestes «fer-lo feliç». La temperatura final serà la suma dels punts d'ambdós. És d'esperar que a l'inici d'una relació la temperatura obtinguda sigui la més baixa possible, 0 punts. Però cal que amb el pas del temps aquesta vagi en ascens, sense

importar la rapidesa. Utòpicament, es pot arribar als 10 punts, però tampoc cal obsessionar-s'hi, perquè en la vida sempre hi ha alts i baixos.

Si la temperatura és alarmantment baixa pot ser degut als virus de la necessitat d'afecte, de l'exigència desmesurada amb les expectatives, del desig de possessió i domini de l'altre, de l'impuls a humiliar l'altre, de l'enveja, de la gelosia, de l'autoafirmació enfront de l'altre, de la satisfacció aconseguida a través del patiment de l'altre, etc. Tots ells sorgits de l'egoisme que cerca la mateixa felicitat a partir de les servituds dels altres i que es transforma en una gàbia que ens tenalla en el més fosc dels nostres racons interiors.

Caldrà aplicar-hi el tractament del diàleg de parella (*Catalunya Cristiana*, núm. 2265) amb les dosis de la cura de l'emotivitat gratuïta, de la confiança en la parella, de la fidelitat en l'elecció de l'altre, del respecte a la seva llibertat, del treball gratuït per la seva promoció.

En definitiva, de la cerca de la felicitat a través de l'amor, que és l'acceptació de l'altre tal com és i el treball gratuït per la seva felicitat. L'amor, a diferència de l'egoisme, és una font d'aigua viva que no s'acaba (Jn 4,14) perquè és per mitjà del treball pel bé de l'altre que assolim la nostra pròpia felicitat.

JOAN PLANELLAS I BARNOSELL

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Reencarnació, no! Resurrecció!

Benvolgudes i benvolguts, el corresponsal a Nova York de *La Vanguardia* publicava no fa gaire que en aquest lloc es va donar el vistiplau a la legislació que permet accelerar i convertir la descomposició del cadàver en fertilitzant. No és el primer lloc on aquesta legislació s'aprova; ja havia succeït anteriorment a Washington (2019), a Colorado i a Oregon (2021), a Vermont i a Califòrnia (2022). Resulta que el «Recorda que ets pols, i que a la pols retornaràs», ara pot esdevenir: «Recorda que ets matèria orgànica, i que et convertiràs en adob per a la vida vegetal.» Es tracta d'una manera de reencarnar-se. Ja ho havia cantat Joan Manuel Serrat a *Mediterráneo*: «Y a mí enterradme sin duelo / entre la playa y el cielo... / En la ladera de un monte, / más alto que el Horizonte. / Quiero tener buena vista. / Mi cuerpo será camino, / le daré verde a los pinos / y amarillo a la genista.»

Els rituals funeraris han existit sempre en la història de la humanitat. Són pràctiques religioses que han evolucionat amb el temps, però que han tingut sempre una relació amb la vida d'ultratomba: reflecteixen les creences dels humans en la vida del més enllà. Segons sigui la creença en el més enllà, serà el ritual. En l'hinduisme, per exemple, sempre s'han cremat els cadàvers i s'han llençat les cendres al Ganges. Només es va fer una excepció amb Gandhi, de qui es guarda una part de les cendres en un mausoleu a Nova Delhi, pel prestigi i el significat de la seva persona a l'Índia. La cremació indica que l'individu retorna al tot del qual ha format part des de sempre.

També la incineració s'ha imposat entre nosaltres des de fa uns anys. Les cendres són dipositades, a vegades, en cementiris, com si fos una tomba, encara que ocupant menys lloc. En tot cas, les cendres dipositades en un

cementiri, indiquen que són d'algú, com el cadàver de la tomba també era algú, no sols simple matèria orgànica. Avui, però, s'imposa la tendència a prescindir de les tombes, com afirma Antoni Puigverd: s'eliminen els cadàvers en els forns d'incineració i després s'escampen les cendres a qualsevol lloc. És la pèrdua de la identitat. Formem part d'un tot, al qual retornem una vegada morts. Aquesta és la visió que el neopaganisme panteïsta ha imposat a la nostra cultura contemporània com a conseqüència de considerar la realitat des d'un punt de vista estrictament immanent i científic, obviant que allò que ens identifica com a humans no és la nostra biologia sinó la nostra biografia. Els humans no som només matèria orgànica, sinó matèria i esperit.

Aquesta és una de les novetats importants que aporta el cristianisme: més que la vida després de la mort, que sempre ha estat present en les diverses religions, és la identitat de la persona humana abans i després de la mort. Això és el que ens diuen els relats de les aparicions de Jesús: el Crist ressuscitat és el mateix que el crucificat. Jesús diu a l'incrèdul Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat. No siguis incrèdul, sigues creient» (Jn 20,27). Creure en la resurrecció no és només creure en la vida després de la mort, sinó creure en la nostra identitat abans i després de la mort. Això és el que reflecteixen les tombes dels cementiris: que no som només matèria orgànica, sinó matèria orgànica amb una identitat pròpia. I aquesta és també l'esperança de la resurrecció. Per tant, reencarnació i resurrecció no són realitats homologables, per més que una determinada cultura contemporània ens ho vulgui fer creure.

Ben vostre.

FRANCESC CONESA FERRER
Bisbe de Solsona

La presència a les xarxes socials

Benvolguts diocesans,

Les noves tecnologies estan modificant la nostra manera de pensar i viure. A l'espai digital —que per a molts és tan important com el real— la gent rep informacions, desenvolupa opinions, participa en debats, dialoga i busca respostes a les seves preguntes. Per als cristians és un repte fer present l'Evangelí al món digital. El Senyor ens va demanar proclamar la bona notícia fins als límits de la terra; la nova cultura digital ens ofereix la possibilitat de travessar el llindar del temple i sortir a trobar moltes persones.

Ara bé, en aquest tema cal fer un discerniment atent, perquè les xarxes socials certament afavoreixen moltes coses bones (intercanvi d'informació, participació a la vida social i política, enriquiment de la capacitat cognitiva de la persona), però també tenen aspectes negatius, perquè les xarxes poden ser territori d'una mala solitud, de la manipulació i fins i tot de la violència (com el ciberassetjament, la difusió de pornografia, o els jocs d'atzar) i també poden ser usades com a formes de control —subtils però invasives— al servei de determinats interessos econòmics.

Per això, hem de conèixer bé aquesta nova cultura digital, sent molt conscients dels desafiaments que presenta.

Ahora, els creients sentim la necessitat de donar a conèixer la nostra fe també a l'entorn digital. Són moltes les persones —sobretot els més joves— que viuen aquesta cultura digital com una cosa natural. A les xarxes socials es reflecteixen també les aspiracions radicades al cor de l'home. Els carrers digitals estan poblats d'una humanitat, sovint ferida: hi trobem homes i dones que busquen una esperança. Els creients podem compartir amb ells la font de la nostra esperança i alegria, que és la fe en Crist. No sempre caldrà una confessió explícita de la pròpia fe. Moltes vegades serà més important la disponibilitat a escoltar l'altre i la disposició per respondre amb paciència i respecte les seves preguntes i dubtes.

No obstant això, la realitat virtual no pot reemplaçar allò real, la trobada personal amb el rostre de l'altre. Com es diu al Directori per a la catequesi, «per testimoniar l'Evangelí, cal doncs una comunicació autèntica, resultat d'una interacció real entre les persones» (n. 217).

COMENTARI DE LA PARAULA

Creiem perquè uns altres han vist

En el text que proclamem avui, l'evangelista Joan narra que «al capvespre d'aquell mateix diumenge», els deixebles romanen esporuguits en el «lloc on es trobaven», tanca- des les portes per por dels jueus. L'anunci de Maria Magdalena: «He vist el Senyor», i li ha dit: «Pujo al meu Pare, que és el vostre Pare, al meu Déu que és el vostre Déu», sembla que no ha alterat l'estat anímic dels deixebles. De sobte, la pre- sència del Ressuscitat enmig d'ells tot ho canvia. «Pau a vosaltres», els diu. L'exclamació no és una simple salutació. La paraula de Jesús, com la del Creador, fa allò que diu. La pau que Jesús els dona dissipa les seves pors. Ell és el mateix que feia camí amb ells, el mateix a qui van crucificar, no hi ha dubte: les seves mans i el seu costat tenen encara les marques del suplici. Els ulls dels deixebles, abans esmorteïts per la por, ara brillen d'alegria. El Senyor és amb ells.

Allò que Jesús dirà i farà d'aquí un instant els canviarà les vides: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Els deixebles esdevenen, així, els enviats del Senyor! amb una missió concreta i sense parangó. Abans, però, Jesús fa un gest inesperat, però ben conegut. Així com, a l'albada dels temps, el Senyor-Déu va infondre l'alè de vida a l'home i aquest esdevingué un ésser viu,

ara el Ressuscitat «alena» damunt dels deixebles dient-los: «Rebeu l'Esperit Sant.» Com si d'una nova creació es tractés, els deixebles són envigorits per l'Esperit Sant, abans de ser investits de la facultat més transformadora que hom pugui exercir: «A qui perdonareu els pecats, li quedaran perdonats; a qui els retindreu, li quedaran retinguts.» Dues frases sinònimes que connecten amb la resposta de Jesús a Pere referida a quantes vegades havia de perdonar: «No et dic set vegades, sinó setanta vegades set.» Si en un cas l'accent està a vessar i escampar el perdó arreu, en l'altre la clau està a perdonar sempre les ofenses del germà; i, en un cas i altre, fer-ho incondicionalment.

El text segueix amb una altra escena, més popular: la de la trobada de Jesús amb l'incrèdul Tomàs. Jesús consenteix la condició que aquell havia posat per creure en el Ressuscitat. Tomàs respon «Senyor meu i Déu meu.» El retret de Jesús, «Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist!» obre pas a l'epíleg del Quart evangeli, orientat tot ell a suscitar en els lectors, la fe en Jesús el Messies, el Fill de Déu.

Per do, formem part d'aquests lectors que, sense haver vist, creuen.

CONCEPCIÓ HUERTA
Biblista

CONSULTORI BÍBLIC

FRA BERNAT FOLCRÀ
Biblista

Què és la festa de Purim?

El llibre d'Ester narra l'alegre festa de Purim (els sortejos), que cada any celebren els nostres germans jueus el 14 d'Adar (febrer-març). Recorda el miracle de la salvació del poble hebreu que estava destinat a ser aniquilat per Haman, el malvat ministre del rei Assuer (450 aC).

Haman, ple d'odi contra el jueu Mardoqueu, el pare adoptiu d'Ester, perquè es nega a prosternar-se davant d'ell i adorar-lo, pren la decisió de destruir el poble d'Israel. Haman es juga a sorts per determinar la data en què ha de dur a terme el seu pla terrible. El dau no s'atura fins a l'últim mes de l'any, «el tretze del mes dotze, que és el mes d'Adar». D'aquesta manera, els jueus tenen el màxim temps possible, 11 mesos, per salvar-se! Les sorts han canviat a favor dels hebreus i s'han tornat en contra d'Haman, que serà penjat a la forca que ell mateix havia preparat per a Mardoqueu.

Purim celebra la providència de Déu en el temps. Es tracta d'una festa dels infants, la gent es disfressa, fan regals i almoines als pobres. En aquell dia, el llibre d'Ester es llegeix dues vegades, i cada cop que el lector pronuncia el nom de l'anti-semita Haman, els infants fan un soroll estrepitos amb matraques i piquen de peus a terra.

L'Església contempla en Ester, que va intercedir pel seu poble, una figura de Santa Maria. Igual com Ester va ser providencial per al seu poble per voluntat de Déu, Maria ho és per al poble cristià. Una festa bellíssima que ens ensenya a combatre tot odi per motiu de la religió.

PER A CONSULTES:
REDACCIO@CATALUNYACRISTIANA.CAT

Diumenge II de Pasqua

Lectura primera

Ac 2,42-47

Tots els creients vivien units i tenien en comú tots els béns

Lectura dels Fets dels Apòstols

Els germans eren constants a assistir a l'ensenyament dels apòstols, a posar en comú els seus béns i a reunir-se per partir el pa i per a la pregària. Tothom sentia un gran respecte, i els apòstols feien molts prodigis i miracles.

Tots els creients vivien units i tenien en comú tots els seus béns; venien les seves propietats i les altres coses que posseïen per distribuir entre tots el diner, segons les necessitats de cadascú.

Cada dia assistien unànimement al culte del temple. Després, a casa, partien el pa i prenien junts el seu aliment amb senzillesa i alegria, cantant les lloances de Déu. Tot el poble els apreciava. Cada dia el Senyor afegia nova gent a la comunitat perquè fossin salvats.

Al·leluia

Jn 20,29

Diu el Senyor: Tomàs, perquè m'has vist has cregut?

Feliços els qui creuran sense haver vist.

Evangelí

Jn 20,19-31

Vuit dies més tard, Jesús entrà

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres.

Salm responsorial

117

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, perdura eternament el seu amor. Que respongui la casa d'Israel: perdura eternament el seu amor.

R. Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, perdura eternament el seu amor.

Que respongui la casa d'Aaron: perdura eternament el seu amor. Que responguin els qui veneren el Senyor: perdura eternament el seu amor. *R.*

M'empenyien tan fort que anava a caure, però el Senyor m'ha sostingut. Del Senyor em ve la força i el triomf, és ell qui m'ha salvat. Escolteu, crits de festa i de victòria al campament dels justos. *R.*

La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici. És el Senyor qui ho ha fet, i els nostres ulls se'n meravellen. Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, alegrem-nos i celebrem-lo. *R.*

Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.»

Quan vingué Jesús, Tomàs, el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor.» Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.»

Vuit dies més tard els deixebles eren a casa a l'atrevada, i Tomàs tam-

Lectura segona

1Pe 1,3-9

Ens ha fet néixer de nou i ens ha donat una esperança viva, gràcies a la resurrecció de Jesucrist d'entre els morts

Lectura de la primera carta de sant Pere

Beneït sigui Déu, Pare de nostre Senyor Jesucrist. Pel gran amor que ens té, ens fa néixer de nou i ens ha donat una esperança viva, gràcies a la resurrecció de Jesucrist d'entre els morts. L'esperança que us dona és una heretat que res no pot destruir ni deteriorar ni marcir, reservada dalt al cel per a vosaltres; creients com sou, el poder de Déu us guarda fins que obtingueu la salvació que ell té preparada perquè es reveli a la fi dels temps. Això us ha de donar una gran alegria, ni que ara, si convinguéssiu, us haguessin d'entristir per poc temps diverses proves. Si l'or, que al capdavant perdrà tot valor, ara és provat al foc, la vostra fe, més preciosa que l'or, també ha de ser provada perquè resulti mereixedora d'elogi, d'honor i de glòria el dia que Jesucrist es revelarà. Vosaltres, sense haver-lo vist, l'estimeu, i des d'ara, perquè heu cregut en ell, sense haver-lo vist, esteu plens d'una alegria tan gran i gloriosa que no hi ha paraules per expressar-la, ja que teniu segura, com a fruit de la vostra fe, la salvació de les vostres ànimes.

bé hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat. No siguis tan incrèdul. Si gues creient.» Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» Jesús li diu: «Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist.»

Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, Santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC A; FERIAL I)

TEMPS DE PASQUA

(SALTERI: SETMANA 2)

Abril

16. DIUMENGE

Diumenge II de Pasqua o de la Divina Misericòrdia, Blanc. Lec-

tures: Fets 2,42-47 / Salm 117 / 1 Pere 1,3-9 / Joan 20,19-31

SANTORAL: Benet-Josep Labre; Engràcia, vg. i mr.; Toribi d'Astorga, b.

17. DILLUNS

Fèria, Blanc. Lectures: Fets 4,23-31 / Salm 2 / Joan 3,1-8

SANTORAL: Anicet, p. i mr.; Caterina Tekakwitha, vg.; Robert de Molesmes, monjo.

18. DIMARTS

Fèria, Blanc. Lectures: Fets 4,32-37 / Salm 92 / Joan 3,7-15

SANTORAL: beat Andreu Hibernon, rel.; Eleuteri i Antia, mr.

19. DIMECRES

Fèria, Blanc. Lectures: Fets 5,17-26 / Salm 33 / Joan 3,16-21

SANTORAL: Lleó IX, p.; Vicenç de Cotlliure, mr.

20. DIJOUS

Fèria, Blanc. Lectures: Fets 5,27-33 / Salm 33 / Joan 3,31-36

SANTORAL: Agnès de Montepulciano, rel.; Oda, vg.; Sulpici.

21. DIVENDRES

Fèria, Blanc. Lectures: Fets 5,34-42 / Salm 26 / Joan 6,1-15. O bé

Sant Anselm (ML), Blanc.

SANTORAL: Conrad de Parzham, rel.; Silví, mr.

22. DISSABTE

Fèria, Blanc. Lectures: Fets 6,1-7 / Salm 32 / Joan 6,16-21. O bé

Sant Adalbert (ML), Vermell. A Tarra-

gona: *Sant Fidel de Sigmaringen (ML), Vermell* i

aniversari mort arquebisbe Ramon Torrella

SANTORAL: Agapit I, p.; Apel·les, mr.; Caius i Soter, p. i mr.; Senorina, vg.

El Sant 20 ABRIL

Santa Agnès de Montepulciano

Nascuda en una família noble de la Toscana el 1268, Agnès de Montepulciano va entrar en un monestir franciscà de dones quan era molt jove, a l'edat de nou anys. Allí va viure una vida senzilla i contemplativa, fins que quatre anys més tard va rebre l'encàrrec del papa Nicolau IV de fundar un nou convent a Montepulciano. D'aquesta manera, amb només quinze anys, ja la trobem com a abadessa d'un convent, aquesta vegada de l'orde dominic, on va viure fins a la seva mort l'any 1317. Els frares dominics van intentar obtenir un bàlsam per embalsamar el seu cos, no obstant això, es van trobar que desprenia una olor dolça per si sol, i les seves extremitats es mantenien flexibles. Quan el seu cos va ser traslladat anys després de la seva mort a l'església del monestir, van observar que era incorrupte. Agnès va ser canonitzada pel papa Benet XIII el 1726. La seva festivitat se celebra dins l'orde dominic, i ella és reconeguda pels seus nombrosos miracles que va dur a terme a la Toscana.

L'Esperit i la vida consagrada

CONSOL MUÑOZ
Franciscana missionera

Qui crida a la vida consagrada? Qui la guia?

No és gens nou el que aquí exposaré, però pot ser bo revisar certes veritats, amb l'objectiu d'anar vivint-les més plenament.

Com a punt de partida, em centro en dos paràgrafs de la instrucció *Caminar des de Crist: un renovat compromís de la Vida Consagrada en el tercer mil·lenni*:

«La vida consagrada, com tota forma de vida cristiana, és per naturalesa dinàmica, i tots els cridats per l'Esperit a abraçar-la tenen necessitat de renovar-se constantment en el creixement, fins a arribar a la unitat perfecta del Cos de Crist.

«Cal, doncs, deixar-se conduir per l'Esperit al descobriment sempre renovat de Déu i de la seva Paraula, a un amor ardent per Ell i per la humanitat, a una nova comprensió del carisma rebut. Es tracta d'adreçar la mirada a l'espiritualitat entesa en el sentit més fort del terme, és a dir, la vida segons l'Esperit.»

D'aquest text, n'extrec dues afirmacions:

Els cridats per l'Esperit tenen necessitat de renovar-se constantment.

L'Esperit condueix al descobriment sempre renovat de Déu.

En el si de l'Església existeixen varietat de formes de vida cristiana, i una d'elles és la de la vida consagrada.

Entre els membres de l'Església, n'hi ha alguns que, seguint una crida especial de Déu a través del seu Esperit, ens proposem viure la nostra vida cristiana consagrant-nos al Senyor, per mitjà del sacramental de

la professió religiosa, i posant-nos al servei del poble de Déu.

Tota forma de vida cristiana comporta un dinamisme, i aquest l'hem de viure molt especialment les persones consagrades. Dit dinamisme ens obliga a renovar-nos constantment en el nostre creixement espiritual, ja que hem de tendir cap al que ens diu Jesús: que siguem perfectes com el nostre Pare celestial és perfecte (Mt 5, 48). Encara que aquesta meta sigui inabastable per ningú, és una direcció marcada pel mateix Jesús que ha d'estimular i orientar la nostra manera d'actuar.

El creixement espiritual no tan sols beneficia el consagrat que el va realitzant, sinó que també redunda en bé del seu servei al poble de Déu, ja que com més a prop estigui ell de Déu, més bé El podrà transmetre amb les seves paraules i accions, sota l'impuls de l'Esperit, i podrà convertir-se en un testimoni fascinant.

A mesura que les persones anem fent el nostre camí per la vida, la filiació divina l'hem d'anar assumint i vivint cada vegada amb més plenitud, ja que durant el nostre trajecte vital anem descobrint millor Déu i, per tant, la nostra relació amb Ell també canvia, mentre ens endinsem més en el seu coneixement i intimitat. I com a conseqüència, anem sent capaços d'estimar i donar-nos més als altres. Això, les persones consagrades ho realitzem i manifestem, a través de les obres que duem a terme dins la institució religiosa a la qual pertanyem, sent fidels al carisma rebut dels nostres fundadors.

Pinzellades d'un home de Déu, Mn. Pere Oliveres

MN. ENRIC AYMERICH

Diumenge de Rams, 2 d'abril, va fer quinze anys que va morir un sacerdot de la nostra terra, que va cridar l'atenció no per la seva saviesa, ni per la seva eloqüència, ni pel seu físic, ni per la seva santedat (si santedat volgués dir coll tort i estar molt a missa), sinó perquè estimava de veritat Déu i te'n feia venir ganes d'estimar-lo tu també.

Mai no et criticava, ni et corregia, però sí que et valorava si alguna cosa, als seus ulls, l'havies fet bé, i sobretot t'animava i ens animava a ser millors. I al revés, et respectava en tot el que feies i això fins i tot a les reunions de sacerdots, on era més fàcil la crítica i els comentaris. Mai no l'havia sentit criticar, ni comentar cap defecte. I si es feia cap comentari de crítica, callava i fins notaves com el patia.

La Montserrat Vima, que era com una filla espiritual i el va seguir molt de prop, n'ha escrit un llibre, on ens diu: «Penso —és de consens molt general— que era un home de Déu, amb un gran zel per fer-lo conèixer i estimar.»

Era amic dels pobres i sobretot dels presos, als qui va acollir a casa seva i en va arribar a recollir més de trenta-cinc. Ja us podeu imaginar com podia funcionar aquella casa! Però ell va ser prou hàbil com per anar conquistant un bon grup, entre els joves dels cursets de cristiandat i de la JOC, que el van ajudar i molt, i fins i tot en van sortir diferents sacerdots i grups que van anar orientant aquest treball. Últimament va fer una petita comunitat, que va ser realment la que va configurar els seus últims temps. Un temps més de pau, de vivència i d'oració...

Mai no va deixar els presos, als qui freqüentment visitava, ni mai no va deixar de vetllar per la seva reinserció, fins que la mort el va sorprendre, però ja en vida havia regalat en testament la seva casa del carrer de Sants a Càritas, perquè continuessin aquesta tasca. I Càritas, amb aquests diners, va construir un pis a la rectoria de Santa Maria de Sants, que és una llar oberta on es va fent, i molt bé, aquesta tasca. No en dubteu, Mn. Pere, des del cel, l'està beneint i fins i tot ens està convidant, com havia fet sempre, a sumar-nos a la seva obra d'amor als presos.

L'1 d'abril, a les nou del matí, ens vam retrobar a Santa Maria de Sants per celebrar l'Eucaristia, compartir la nostra amistat i contagiar-nos del seu testimoni, just l'any que faria cent anys de vida.

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA
DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• L·LICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya
Cristiana tindran un descompte

de 20 euros

www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

Postals des d'Andalusia

La primavera de la vida

El poeta andalús Pablo García Baena va dedicar a la primavera versos immensos, lluminosos: «*Ámame, Primavera, en esta tarde / en que el sol es un pájaro cautivo / que revuela en la jaula azul del cielo. / Ámame, Primavera, en esta hora / en que toco la seda de la tarde, / en esta hora virgen que se escapa / ven y enciende tu antorcha de perfumes / en mis ojos que anhelan tu venida.*»

Certament són versos per a la llum nova, que madura fruits nous; per somiar aquest món millor que tots desitgem, però que tan poc construïm. Un llarg hivern ha donat pas a crepuscles que ens ofereix l'albada com a començament d'anhels i tasques, i tanquen el dia prolongant-ne la llum en silencis d'or per a la reflexió personal i col·lectiva. Potser per això, Paul Claudel ens deia allò que «no és el temps el que ens falta, sinó que som nosaltres els que li faldem». La primavera que ha travessat ja la porta amb urgència ens convida a l'optimisme, a contemplar la vida amb passió, a endinsar-nos en camps nous per aspirar-ne la grandesa i descobrir-ne les flors i els fruits.

Per sobre de totes les primaveres, sempre hi ha la «primavera de la vida». La de cadascun de nosaltres, la dels pobles i ciutats, les d'aquest món universal que ja toquem amb la punta dels dits a través de les xarxes, de tantes notícies com desfilen davant de nosaltres, instant a instant. Andalusia respira llum i s'estén al llarg i ample de les seves platges. Ara, les properes festes de les «creus», aixecades, «flor a flor» pels carrers i places. «*¿Quién ha puesto flores a la cruz?*», cantava el poeta. El poble sobirà, des de la riba dels seus anhels de felicitat.

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

Cartes

Una entrevista impactant

Acabo de llegir l'entrevista signada per Carme Munté sobre María de Himalaya, testimoni de conversió (publicada en el número 2271 de *Catalunya Cristiana*, amb data 26 de març). M'ha impactat. És un testimoni alligador. Una llumeta d'esperança entre tanta desmotivació i laïcisme. Donem-ne gràcies a Déu!

LLEONARD DEL RIO i CAMPAJÓ

Creativitat humana

En aquesta societat de la Intel·ligència Artificial, en la qual les màquines poden arribar a pensar per elles mateixes, servidora reivindica la creativitat. Seria molt trist deixar-nos governar per les màquines, quan el nostre cervell és una màquina de creativitat tan potent.

ANNA MARÍA MUNTADA BATLLE

Article de Josep Miró i Ardèvol

He llegit la carta *Aclariment sobre l'article «El greu problema de l'avortament»*, en què el Sr. Josep Miró i Ardèvol respon a la meua, on jo m'interrogava i qüestionava les afirmacions que ell hi feia. Tal com em suggereix l'autor, he tornat a llegir l'article i he d'admetre que vaig mal interpretar el que deia, ja que vaig prendre com a seves les opinions que precisament rebutjava.

Em sap molt de greu haver-li causat molèsties i lamentaria haver contribuït a posar en dubte la seva credibilitat. Per tot això, li agrairé que accepti les meves excuses i perdoni el meu error.

M. DEL PILAR VALLET SABATER

Sequera

Las disfuncions de l'economia i la manca de protecció del medi natural configuren la sequera ambiental que avui ens toca viure. Amb tot, els valors tendeixen sempre a reparèixer de moltes formes, i l'ésser humà ha renascut moltes vegades quan ja tot semblava irreversible.

MARTÍ MANCILLA MUNTADA

Podeu enviar les cartes a:

redaccio@catalunyacristiana.cat

«Els terroristes d'Estat Islàmic tenen un concepte de la religió completament manipulat»

Marc Marginedas, corresponsal de guerra de «El Periódico de Catalunya», va ser segrestat per Estat Islàmic durant sis mesos a Síria

Marc Marginedas, en una imatge del documental «Retorn a Raqqa».

JOAN TRIAS I MACIÀ GRAU

«Em satisfà moltíssim poder explicar la veritat»

L'1 de setembre del 2013, el corresponsal de guerra d'*El Periódico de Catalunya*, Marc Marginedas, va entrar a Síria per tercera vegada per cobrir la guerra civil. Tres dies més tard, va ser segrestat juntament amb 19 periodistes i funcionaris d'ONG de diferents nacionalitats per un grup de militants d'Estat Islàmic. Després de patir tortures i tot tipus de sofriment, Marginedas va ser el alliberat el març del 2014. Aquesta horrible experiència, que va acabar amb l'execució filmada de quatre periodistes, està recollida i perfectament narrada al docu-

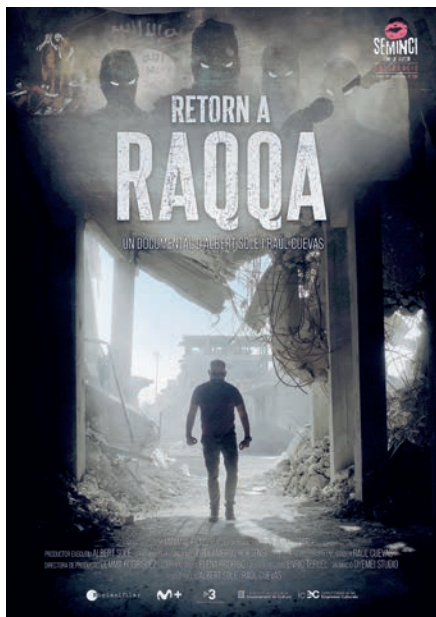
mental dirigit per Albert Solé i Raúl Cuevas *Retorn a RAQQA*. En una entrevista al programa *La caravana* de Ràdio Estel, Marc Marginedas ens presenta el nou documental i explica com va viure el segrest més mediàtic de la història, on la capacitat de resistència, la coherència amb les pròpies creences i la seva fe hi van tenir un paper de vital importància.

Sabies quin era el risc que hi havia abans d'entrar a Síria?

Els corresponsals de guerra sempre ens movem en un marge del 10% de possibilitats que ens pugui passar alguna cosa. Aquesta professió és una decisió vital, un periodisme que t'ocupa tota la vida, i les persones i el teu entorn sovint han d'assumir coses que poden ser difícils. Hem de ser capaços de gestionar la por, però a Síria és molt difícil, perquè de cop i volta tot es va tornar una monstrositat, on el règim podia fer qualsevol cosa. Mai havia vist un nivell de violència contra la població civil com el que vaig veure a Síria: hi havia atacs amb armes de destrucció massiva, que es llançaven deliberadament contra els civils, sense cap objectiu. Jo això no ho havia vist mai.

Val la pena prendre aquest risc?

Personalment, em satisfà moltíssim poder explicar la veritat. És la satisfacció d'empoderar l'audiència, perquè prengui decisions, perquè sàpiga què fan els seus governs, i perquè sigui menys manipulable. Sempre prenc l'exemple del Miguel Gil, que va morir com a corresponsal de guerra, i deia

que un home val pel que valen els seus compromisos. Jo no em penedeixo de res, i evidentment no vull morir, però si la teva vida té un sentit, i fas les coses perquè penses que les has de fer, tot és molt més fàcil.

Quin paper tenia la religió islàmica per als terroristes de l'ISIS que us van segrestar?

Des del moment en què vaig tornar a Espanya, vaig començar a investigar per saber d'on ve l'Estat Islàmic, i fins i tot parlant amb persones amb una gran autoritat dins la religió islàmica, ningú no em sap explicar com es va crear. El que està clar és que els terroristes tenien un concepte de la religió completament manipulat. A l'islam, Déu és clement, però per als segrestadors, la clemència no existia, perquè nosaltres érem persones innocents. A més, no respectaven el mateix Alcorà, on es parla del respecte als jueus i cristians. En canvi, ells des del primer moment volien que em convertís a l'islam. Com deia un dels hostatges, aprendre sobre l'islam amb aquests terroristes és semblant a dir que vols aprendre cristianisme amb el Ku Klux Klan. Em va semblar una comparació molt encertada.

Dius que no et vas convertir a l'islam. Et consideres una persona creient?

Sí, i sense cap mena de dubte, la fe em va ajudar molt quan estava segrestat. Durant el captiveri vaig pregar molt, donava voltes constantment, resava el parenostre, i fins i tot resava una oració que apareix als primers versets de l'Alcorà, perquè conec la cultura musulmana. La fe em va ajudar a acceptar la situació, i això elimina la negativitat. És com un malalt de càncer terminal que sap que es morirà, tot i que jo volia sobreviure, d'alguna manera havia arribat a un estat d'acceptació en el qual no hi hauria pogut arribar sense la fe.

Parlem del documental. Per què és necessari 10 anys després Retorn a Raqqa?

Cadascú té una raó, però per a mi el més important és rescatar un tema que no està gens ni mica deslligat de l'actualitat. No podem girar full d'Estat Islàmic,

«La fe em va ajudar a acceptar la situació, i això elimina la negativitat»

sobretot quan la guerra siriana és un aperitiu salvatge de la guerra d'Ucraïna. Segurament, si la guerra civil de Síria s'hagués gestionat d'una altra manera, Rússia no s'hauria atrevit mai a atacar un estat. L'empoderament de Rússia ha estat progressiu, i molta gent no l'ha sabut veure. D'altra banda, el documental ha estat possible gràcies als directors, l'Albert i el Raül, que tenien en ment des de feia temps fer un producte audiovisual de qualitat, sense caure en el sensacionalisme. Evidentment, hi ha molts detalls del segrest que tindrien molt de recorregut, però nosaltres no volíem fer una pel·lícula groga. Al nostre documental, agafem l'espectador i l'introduïm a dins de la pantalla. L'espectador participa, es trasllada a la Síria controlada per l'Estat Islàmic de fa deu anys, pateixen amb el sofriment dels refugiats, aquesta és la gran aportació d'aquest documental.

El retorn a Raqqa, la ciutat on et van segrestar, és real. Vas tornar a Síria.

Sí, el retorn es fa efectiu. Va ser un moment molt colpidor, tornar a veure el lloc, el mateix horitzó... tot i que he de dir que no va ser traumàtic. Els llocs no són ni bons ni dolents, són les persones que fan que un lloc sigui dolent. Aquesta càrrega de tornar a un lloc on has patit tant, no la vaig passar. Quan vaig tornar després de ser alliberat, ja vaig fer les meves teràpies en privat, i al cap d'un any vaig tornar a la redacció. Un any després anava com a corresponent a Moscou, perquè he de seguir lluitant contra la desinformació.

Una nova mirada a les Sagrades Escripures

Fragmenta Editorial presenta la sèrie de llibres «Assaltar la Bíblia»

Els artífexs d'aquesta nova iniciativa literària.

MAC
Barcelona

«La Bíblia permet moltes lectures; cal que el seu missatge sigui tangible al lector del segle XXI. Els autors d'aquesta nova sèrie de llibres defensen les seves teories amb contundència. Un dels nostres objectius és que puguin generar debat públic», va manifestar Anna Punsoda, directora de la sèrie «Assaltar la Bíblia», de Fragmenta Editorial. A l'acte de presentació dels volums, que va tenir lloc el 28 de març a la Llibreria Ona, Punsoda també va posar en relleu que «la nostra intenció és oferir llibres d'assaig sobre temes actuals a través de la relectura de passatges bíblics cèlebres».

Ignasi Moreta, director de Fragmenta Editorial, va reivindicar en veu alta el gènere de l'assaig en llengua catalana, perquè «no té encara la rellevància que hauria de tenir a casa nostra». I va afegir que, amb aquests nous llibres, «volem analitzar el llegat

de les tradicions religioses i preguntar-nos si continuen sent útils avui dia per reflexionar sobre la condició humana».

Els quatre primers títols de la sèrie «Assaltar la Bíblia» són *Breu història del mandat*, de Borja Bagunyà; *Dominarà la terra*, de Pilar Codony; *De la nuesa*, de Víctor Pérez i Flores, i *Poder i desig*, d'Anna Pazos. Les il·lustracions dels volums són obra d'Àfrica Fanlo.

Partint de l'episodi del sacrifici d'Isaac, l'escriptor i professor Borja Bagunyà aprofundeix en els lligams entre la realitat i la consciència i els mecanismes que l'ésser humà ha creat per orientar la seva acció.

A partir del segon relat de la Creació, Pilar Codony, que compatibilitza la veterinària i l'escriptura, es pregunta què ha suposat per a la humanitat el domini masculí del món i quin paper hi han tingut la tradició judeocristiana i la modernitat.

El filòsof i dinamitzador cultural

Víctor Pérez i Flores se centra en el significat dels tres cossos nus (una balladora, un jove que fugiu quan capturen Jesús i un endimoniat) que apareixen a l'evangeli de sant Marc.

Finalment, l'escriptora i documentalista Anna Pazos estudia les relacions entre poder i desig arran de l'arribada a Egipte del patriarca Josep. Adverteix del perill dels automatismes ideològics abans que les persones puguem elaborar un diàleg interior.

«Amb un estil fresc i amb una mirada humanista i transversal, ténim el convenciment que els textos clàssics són una gran eina per rellegir la tradició des de la cultura contemporània», va assenyalar Anna Punsoda. Així mateix, va anunciar la publicació de quatre llibres l'any dins d'aquesta sèrie. Fragmenta té, dins de la seva col·lecció Assaig, altres sèries, com ara «Converses» o «Pecats Capitals».

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Serà efectiva l'energia de fusió proporcionada pel Tokamak?

El Tokamak Jet assolirà una temperatura de 15 milions de graus.

MN. FRANCESC NICOLAU
Professor emèrit de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

És el que desitgem tots, és clar. Quan es va descobrir als Estats Units, fa uns mesos, que l'energia de fusió es pot obtenir amb balanç positiu, o sigui, que l'energia que s'obté és superior a l'esmerçada per obtenir-la, es va plantejar construir centres d'obtenció d'aquesta energia davant del panorama que presenta d'una energia neta que solucionaria el problema dels recursos energètics que necessita ara la humanitat.

Com tothom sap, hi ha dues menes d'energia nuclear: de fissió i de fusió. L'energia de fissió és la que prové de trencar àtoms de gran pes (per exemple, d'urani), mentre que la de fusió s'obté unint-ne els més lleugers. La que ja fa anys que s'utilitza és la de fissió. Té els seus inconvenients; entre altres, que deixa residus radioactius, cosa que fa que es parli de no fer-ne ús més, si és que es troba què pot substituir-la, i precisament s'ha vist ara que la de fusió és possible utilitzar-la i no deixa res que contami. És ben neta, inescotable i econòmicament assequible.

Però fins ara se li veia un inconvenient: per obtenir-la cal una temperatura altíssima, de centenars de milions de graus. I és que s'obté amb la matèria en estat de plasma, que vol dir gas ionitzat, que exigeix gran altitud tèrmica. És l'energia que emeten el Sol i les estrelles que estan a la temperatura

deguda. És veritat que ja fa anys que a petita escala ja s'havia obtingut a la Terra, i per això hem de dir que no és una energia d'obtenció desconeguda. Però ara s'ha vist que també es pot aconseguir a gran escala «tancant en una gàbia de camps magnètics» el plasma, tot fent-lo levitar en el buit sense que toqui les parets. I s'obté l'energia fent fusionar els dos isòtops de l'hidrogen que s'anomenen deuteri (que conté un neutró) i triti (que en conté dos), els quals quan fusionen produeixen heli, una partícula alfa i un neutró, amb gran quantitat d'energia. Aquests dos isòtops són fàcils d'obtenir. El deuteri és present a l'aigua del mar i el triti s'obté del liti a l'escorça terrestre.

L'aparell que s'està construint a Sevilla s'anomena Tokamak Jet. El mot *Tokamak* s'usa, des del 1950, per designar un aparell que aconseguix la fusió nuclear; és un acrònim rus que, traduït al català, seria «cambra toroidal amb bobines magnètiques» i *Jet* és l'acrònim anglès de Joint European Torus. Serà una cambra de 80 metres cúbics on cal assolir la temperatura de 15 milions de graus.

No cal dir que desitgem que la iniciativa tiri endavant. De moment, dona aires a aquesta empresa la Dra. Eleonora Viezzer (Viena, 1986), que és catedràtica a Sevilla i ha treballat molt en aquest camp.

GENT DE CASA

Josep Maria Tarrasa i Alvira

Pixabay / tianya 1223

El món de les ones no hauria estat el mateix sense noms com el de Josep Maria Tarrasa.

JOAN PALLARÈS-PERSONAT

El 1894 s'assolí, de la mà de Guglielmo Marconi, la telegrafia sense fils; la nit de Nadal del 1906 el radiotelegrafista Reginald Aubrey Fessenden va realitzar el que es considera el primer programa de ràdio de la història i el 1920 a Michigan se situa el naixement de la ràdio com a entreteniment.

El 14 de novembre del 1924 iniciava les seves emissions Ràdio Barcelona, la primera a l'Estat espanyol, i el 12 de febrer del 1931 el mateix Guglielmo Marconi posava en marxa, amb la veu del papa Pius XI, Ràdio Vaticana.

L'esclat de la radiofonia al nostre país, als voltants del 1930, va ser absolut. Avui manté una gran importància, amb vint-i-tres milions d'oients, malgrat que, a partir dels anys seixanta, la televisió va esdevenir una gran competència.

La ràdio amb valors continua sent força escoltada. Malgrat l'audiència

dels «programes escàndol», resta encara molta ràdio bona, com la que feia Josep Maria Tarrasa, una veu històrica de les ones.

Nascut a Tarragona el 20 d'agost del 1913, Josep Maria Tarrasa i Alvira va cursar peritatge a l'Escola Industrial de Terrassa. Aficionat al teatre, tenia una petita companyia. El 1933 descobrí la ràdio i el 15 d'octubre del 1934, des dels micròfons de Ràdio Tarragona —emissora que després dirigiria—, va trobar la seva vocació. Va crear el personatge infantil d'en Maginet Pelacanyes, que gaudí d'un gran èxit i es va mantenir en antena durant més de mig segle.

Detingut el 1939 per les noves autoritats i alliberat poc després, Tarrasa era un home de profundes conviccions i valors. Va ser el primer president, el 1940, de la Germandat de Nostre Pare Jesús de la Passió, que organitzava les processons de Setmana Santa, llavors amb molts passos destruïts, i que ell, des del 1954, convertiria en una celebrada retransmissió radiofònica.

A la postguerra s'incorporà a Ràdio Espanya, sempre en emissions benèfiques a favor de la infantesa. La seva presència a la ràdio, sempre celebrada, tenia aspectes solidaris o, com se'n deia llavors, benèfics. Per exemple, una leproseria, el sanatori marítim de Sant Joan de Déu de Calafell o les riuades del 1962. Uns fets que li valgueren nombrosos reconeixements, guardons i homenatges.

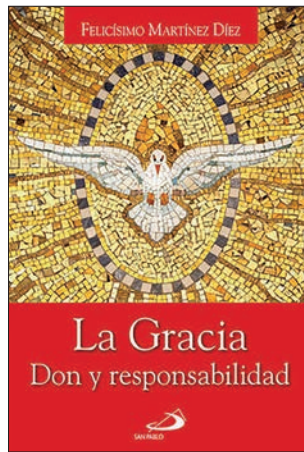
Alternà moltes vegades la ràdio amb el teatre. El seu paper de *Don Juan Tenorio*, cada any per Tots Sants i als millors teatres de Barcelona, era celebrat. També als anys seixanta, quan dirigia Ràdio Tarragona, seria president del Sindicat Provincial de Premsa, Ràdio, Televisió i Publicitat.

Moria a Tarragona el 17 de març del 1996, als 84 anys, a la Clínica Monegal, després de passar un temps malalt i delicat de salut. El seu fill Pitu Tarrasa va seguir les seves petjades radiofòniques i també periodístiques; va morir després d'una llarga malaltia, als 65 anys, el 2019.

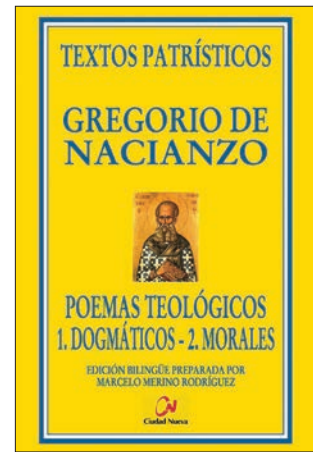
CARLES ARMENGOL i SISCARES
Escoles Laudato Si'
Editorial Claret, 2023, 150 pàg.

Aquestes pàgines poden ser una motivació i una inspiració per a una destacada renovació de l'escola, ja que proporcionen un potent discurs pedagògic eco-humanista i múltiples propostes d'immediata traducció educativa per a tot tipus d'institucions i, específicament, per a l'escola cristiana.

FELICÍSIMO MARTÍNEZ DÍEZ
La gracia. Don y responsabilidad.
Editorial San Pablo, 2023, 372 pàg.

L'autor ens recorda que la maduresa de la vida cristiana consisteix a harmonitzar oportunament el do i la responsabilitat, la gràcia i el compromís, l'obra de Déu i la tasca humil de la persona. La gràcia és aquella relació d'amor i benevolència amb la qual Déu gratuïtament s'adreça a l'ésser humà.

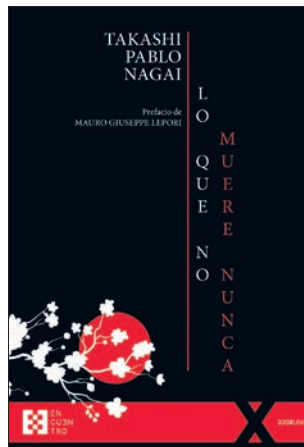
GREGORIO DE NACIANZO
Poemas teològics
Editorial Ciudad Nueva, 2023,
624 pàg.

L'obra poètica de Gregori de Nacianz, orador i filòsof que va compaginar la cultura literària amb la vida ascètica, comprèn més de quatre-cents poemes amb més de disset mil versos. El present volum ofereix els 1.608 versos dels 38 poemes dogmàtics i els 5.959 versos de les 40 inspiracions morals.

ALMUDENA VILLEGAS
La cocina hebrea
Editorial Almuzara, 2023, 400 pàg.

La gourmet Almudena Villegas es dedica a l'estudi de l'alimentació com a font de coneixement historiogràfic. En aquest llibre desvela quins eren els aliments dels jueus a l'època bíblica i les diferents maneres de cuinar. També dona a conèixer el probable menú que es va servir durant l'Últim Sopar.

TAKASHI PABLO NAGAI
Lo que no muere nunca
Ediciones Encuentro, 2023, 344 pàg.

Takashi Pablo Nagai va ser un metge que va sobreviure a la bomba atòmica de Nagasaki. Confinat en un llit per la leucèmia, va continuar la seva vida oferint testimoni del fet que la fe cristiana és capaç de tornar la pau a un món que semblava anihilat per sempre. Per primera vegada es publica la seva autobiografia.

JENNIFER RYAN
Las cocineras de Fenley
Roca Editorial, 2023, 450 pàg.

Dos anys després de la Segona Guerra Mundial, un programa de ràdio de la BBC organitza un concurs de cuina i el premi és una feina com a primera copresentadora de l'espai. Per a quatre dones, molt diferents entre si, guanyar la competició representaria una oportunitat crucial que els canviaria la vida.

CRÍTICA DE TEATRE

El dol en l'etapa adolescent

ANDREU SOTORRA

andrusotorra@gmail.com

© Silbta Poch

L'actor Nil Cardoner protagonitza en solitari un espectacle sobre la pèrdua del pare a l'adolescència.

Potser sí que el cànon obliga a dir que l'obra *Tot el que passarà a partir d'ara* és un «monòleg» teatral, però cal advertir que aquesta última creació del dramaturg Joan Yago (Barcelona, 1987) és en realitat un relat curt d'excel·lent contingut literari que s'ha adaptat al teatre.

Si l'adaptació, a més, aconseguix que un espectacle en solitari de 90 minuts mantingui els espectadors amb l'ai al cor, dona un resultat d'èxit que en aquesta ocasió cal atribuir, sobretot, a la interpretació de Nil Cardoner, però que també és una combinació triangular del mateix Joan Yago, com a autor, de l'actor Nil Cardoner, que assumeix el paper de l'adolescent de setze anys que s'enfronta a la malaltia durant deu anys i la mort del pare, i de la directora Glòria Balañà Altimira. Els tres s'enfronten a una realitat fràgil i inevitable.

L'adolescent protagonista fa una mena de *road movie* urbana. Un recorregut que va des de rep l'avís que vagi a l'hospital, si vol veure per última vegada el seu pare, fins a l'últim contacte amb ell a la unitat de pal·liatius. Entremig, després d'una breu introducció

de sofà que l'engoleix i que juga amb l'estat anímic de bona part de l'adolescència actual, l'Éric —com s'anomena el protagonista— relata la seva visió del món de setze anys.

L'actor Nil Cardoner —que acaba de sortir de *Romeu i Julieta* al Teatre Poliorama dirigit per David Selvas, però que arrossega encara el seu paper juvenil de la sèrie *Polseres vermelles*— complementa la seva millor interpretació en tots els sentits amb un constant moviment que s'acosta en alguns moments a la coreografia.

En aquesta proposta de Joan Yago, es remarca l'espai fronterer entre l'adolescència i la maduresa, accelerada per la circumstància del dol de la pèrdua del pare als setze anys, un pare encara jove, és clar, que no arriba als cinquanta anys. La llei de vida és menys llei de vida si es capgira i va al revés.

L'espectacle té la dosi de sensibilitat imprescindible per burxar tant els espectadors més joves com els més veterans. He vist ulls plorosos en alguns espectadors. I això, en teatre, cada vegada és un impacte més escàs. Nil Cardoner, Joan Yago i Glòria Balañà Altimira en tenen tot el mèrit.

AMB BON HUMOR

«TOT EL QUE PASSARÀ A PARTIR D'ARA», de Joan Yago

INTÈRPRET: Nil Cardoner
MÚSICS: Víctor Hugo Ballesteros, Marco Tulio Palacio i Juan Carlos Riaño (Mariachi Cielito Lindo Barcelona)

DIRECCIÓ: Glòria Balañà Altimira
Teatre Lliure Gràcia, Barcelona.
Fins al 16 d'abril

CRÍTICA LITERÀRIA

Lliçons pedagògiques

PERE FÀBREGUES I MORLÀ
Llibreter

La varietat geogràfica d'autors i receptors ens ajuda a comprendre la intensa relació que ens ha donat la llengua

DAVID PAGÈS I CASSÚ

Baules. Cartes generacionals
Editorial MMV, 2022, 271 pàg.

Si teniu una certa edat, com ara jo, us podeu trobar amb el que m'ha passat en anar obrint pàgines i veure que coneixes una desena d'autors, cinc o sis receptors de les cartes i algun conegut o saludat, com diria en Josep Pla, que també hi és.

Si sou més joves, quina sort!, coneixereu un ventall de personatges dels que en sou hereus culturals i dels que potser no en coneixíeu el tarannà, del qual els autors en fan una mini-ressenya positiva.

Dic que en sou hereus perquè, amb la seva varietat de pensaments, accions i compromís de país, en rebreu, com jo he experimentat, una lliçó pedagògica que ajuda a entendre millor l'arc mental dels Països Catalans al complet.

La fórmula de cartes comporta una pàtina d'intimitat. Així, trobareu aspectes dels personatges que potser no coneixíeu i us sorprendran. També penso que la varietat de persones que les han escrites són noves baules cap a les dels receptors enyorats, perquè ens ajuden a veure els personatges amb una visió actual.

La varietat geogràfica d'autors i receptors ens ajuda a comprendre la intensa relació que ens ha donat la llengua. Com diu l'autor: «La catalanitat s'expressa de maneres complementàries, múltiples i vives arreu dels Països Catalans...»

No oblidem que són les persones, amb les seves diverses sensibilitats, les que ens han donat l'art, la bellesa, la cultura... Aquí en coneixereu unes quantes de primera fila.

UN NOU LLINDAR

De la tendresa a la misericòrdia

Com a signe de Resurrecció, si alguna cosa ha d'omplir de sentit la nostra vida de seguidors de Jesús és la «misericòrdia». Més que el perdó contemplat en ell mateix, la misericòrdia supera tot límit, tota previsió humana envers la nostra relació amb Déu i entre nosaltres.

Quan som invitats a «renovar ara mateix el nostre trobament amb Jesucrist, almenys a prendre la decisió de trobar-nos amb Ell, d'intentar-ho cada dia sense des-cans», diu el papa Francesc que «Déu no es cansa mai de perdonar som nosaltres els qui ens cansam d'acudir a la seva misericòrdia. Aquell qui ens invità a "perdonar setanta vegades set" (Mt 18,22) ens dona exemple: ell perdona setanta vegades set. Ens torna a carregar sobre les seves espatlles una i altra vegada. Ell ens permet d'aixecar el cap i tornar a començar, amb una tendresa que mai no ens desil·lusiona i que sempre pot retornar-nos la joia. No fugim de la resurrecció de Jesús...» (EG 3)

L'Evangelí diu «Feliços els misericordiosos, perquè obtindran misericòrdia» (Mt 5,7). La seducció per la misericòrdia ens ha de portar a «valorar el pobre en la seva bondat pròpia, amb la seva forma de ser, amb la seva cultura, amb la seva manera de viure la fe [...] El pobre, quan és estimat, és apreciat com d'alt valor, i això diferencia l'autèntica opció pels pobres de qualsevol ideologia, de qualsevol intent d'utilitzar els pobres al servei d'interessos personals o polítics. Només des d'aquesta proximitat real i cordial podem acompanyar-los adequadament en el seu camí d'alliberació» (EG 199). Coneixem la llista de les obres de misericòrdia, les corporals i les espirituals. Anem per aquest camí... El Senyor ressuscitat ha promès acompanyar-nos. Fem-li confiança!

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA
Bisbe de Mallorca

Agenda

Barcelona

TAIZÉ

El **dimarts 18 d'abril**, a les 20.00, pregària de Taizé a l'església del col·legi Lestonnac (c/ Aragó, 284 – Barcelona).

ESGLÉSIA DE SANT GAJETÀ

El **dimecres 19 d'abril**, a les 19.30, concert del Cor de Barcelona i de la Societat Coral Gracienca a favor de la Fundació Manos Providentes (c/ Consell de Cent, 293 – Barcelona).

ESPAI PALAU

El **dijous 20 d'abril**, a les 19.00, Ignasi Llobera reflexiona sobre *Martina Nussbaum. L'enfocament de les capacitats*. Inscripcions: centre@espainterioritatpalau.com.

GOAC

El **dijous 20 d'abril**, a les 19.00, presentació del llibre *Salir mejores. Una hoja de ruta de emergencia* amb Berchmans Garrido, Jesús Sanz, Nani Vall-Iloera, Xavier Casanovas, Dolors Comas-d'Argemir i Sonia Herrera a Cristianisme i Justícia (c/ Roger de Llúria, 13 – Barcelona).

INTERIORITAT

El **dijous 20 d'abril**, a les 19.30, taller-escola de pregària; el **dissabte 22**, a les 10.00, espai de silenci i pregària al Casal Don Bosco de Barcelona. Més informació: tel. 934 291 803.

MONESTIR DE SANT PERE DE LES PUEL·LES

El **dissabte 22 d'abril**, a les 10.00, recés de Pasqua *I tu, qui dius que soc jo?* amb la Gna. Griselda Cos. Inscripcions: activitatspuelles@gmail.com.

APOSTOLAT SEGLAR DE CATALUNYA

El **dissabte 22 d'abril**, a les 10.00, jornada *Primer anunci: el gran regal* al temple de la Sagrada Família de Barcelona, amb la ponència de Fano, eucaristia i visita al temple.

CREURE X PARLAR

El **dissabte 22 d'abril**, a les 16.30, intervenció de Mn. Ramon Corts, rector de la Concepció (*Hi ha diverses maneres de celebrar missa?*) i Georgina Belles, filòloga i educadora (*Com ha de ser la relació entre l'home i la dona?*) a la basílica de la Puríssima Concepció (c/ Roger de Llúria, 70 – Barcelona).

Sant Feliu de Llobregat

BÍBLIA

El **divendres 21 d'abril**, a les 18.30, sessió *La marxa pel desert (Ex 15,22-18,27)* amb fra Bernat Folcrà a la sala Mn. Vinyeta de Vilafranca del Penedès.

Solsona

SANTUARI DEL MIRACLE

El **cap de setmana del 28 al 30 d'abril**, trobada Transcendència & Espiritualitat *Construir la Pau. La «noviolència»: testimonis i propostes pràctiques* (tel. 973 291 699).

Vic

CAMÍ DE CONTEMPLACIÓ

El **dimecres 19 d'abril**, a les 19.00, sessió en línia de la comunitat Camí de Contemplació. Més informació: camidecontemplacio@gmail.com.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Per una difusió més gran d'una cultura de la no-violència, que passa per un ús cada vegada menor de les armes

Catalunya Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 145 €
Gibraltar i Portugal: 145 €
Resta d'Europa: 222,99 €
Amèrica i Àfrica: 254,19 €
Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de **appec**
editors de revistes i digitals
Associació de Publicacions
Periòdiques en Català

 El setmanari rep l'ajut de la Generalitat de Catalunya

Director: Òscar Martí Navarro
Consiliari: Mn. Miquel Ramón Fuentes
Sotsdirectora: Carme Munté Margalef

Redactors: Miquel Àngel Codina, Macià Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra
Lingüista: Montserrat Pibernat
Fotògraf: Agustí Codinach

Col·laboradors d'aquesta setmana:
Eloi Aran, PJ Armengou, Enric Aymerich, Pilarín Bayés, Pere Fàbregues, Juanjo Fernández, Bernat Folcrà, Tica Font, Antonio Gil, Concepció Huerta, Natàlia Màngado, Salvador Manich, Montserrat Martínez, Ignasi Miranda, Glòria Monés, Rodrigo Moreno, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Perinat, Francesc Riu, Quique, Jordi Sánchez, Consol Muñoz, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull, Joan Trias

Redacció, administració, publicitat i promoció:
C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat
administracio@catalunyacristiana.cat
publicitat@catalunyacristiana.cat
subscripcions@catalunyacristiana.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:
Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA
Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri.
Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES

Dipòsit Legal B 14.387/79

ISSN català: 2938-2238
ISSN internet: 2938-2254

Les opinions expressades pels nostres col·laboradors no reflecteixen necessàriament la d'aquest setmanari

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA

L'Església continua el camí sinodal proposat pel papa Francesc amb el tema *Comunió, participació, missió*. Les diferents experiències de sinodalitat s'obren pas en el si de l'Església, de vegades amb dificultat, però sota l'alè de l'Esperit. I ja en podem palpar alguns fruits: creixement de la responsabilitat missionera o més consciència de pertinença eclesial. Reflexionem sobre aquest camí amb els bisbes de Lieja (Bèlgica), Mons. Jean-Pierre Delville, i de Haarlem-Amsterdam (Països Baixos), Mons. Johannes W. M. Hendriks, que van participar al febrer, a Barcelona, en un congrés sobre l'etapa continental del Sínode.

Quines prioritats es marca l'Església europea en aquest camí sinodal?

El repte comú per a tot Europa és la secularització. La pregunta és com podem dur l'Evangelí a la gent del nostre temps. La dificultat no és només la secularització social, diguem-ne, també ens preocupa la dificultat per ser en un procés de fe. Per als joves, la fe és una cosa estranya. Com fer que la fe sigui una cosa accessible en la cultura actual? A l'Europa de l'Est la secularització és menor, però també és una realitat. Un altre desafiament és l'acollida als immigrants, perquè en molts llocs d'Europa hi ha una mentalitat xenòfoba.

Amb la secularització, s'ha perdut la tensió missionera?

Generalitzant, es pot dir que les persones més ancianes són més pessimistes en relació amb el futur de l'Església. Amb els joves és diferent. Són força actius, tot i que són pocs, i sembla que tenen fervor evangèlic. L'evangelització té camins diferents i un que no hem d'oblidar és l'evangelització popular: ser propers a la gent, treballar en comú, compartir la vida quotidiana...

El concepte de «sinodalitat» ha arrelat en el Poble de Déu?

A la minoria practicant cristiana, aquest concepte els ressona força; una altra cosa és que si-

Mons. Jean-Pierre Delville, bisbe de Lieja, i Mons. Johannes W. M. Hendriks, bisbe de Haarlem-Amsterdam

Mons. Delville, a l'esquerra, i Mons. Hendriks.

«El Papa no intenta canviar la doctrina de l'Església»

gui practicat. És una gran tasca aconseguir que aquest concepte entri en la mentalitat, però qui ha participat en els diferents grups de conversa sobre la sinodalitat n'està força content. Els que han participat han demanat una Església menys clerical i són molt sensibles, per exemple, al rol d'un rector massa autoritari. Si el rector és més participatiu, la gent estarà més contenta i la sinodalitat podrà ser més viscuda, no només serà un concepte. Per a la gent, és molt important que l'Església sigui comunitat. És un procés progressiu.

En alguns sectors continua generant resistències...

L'Església catòlica, com la fe en general, comporta una sèrie d'opcions diferents a la mentalitat imperant. L'Església no es mou al compàs de la societat, com tampoc Jesús no es movia sempre al compàs de la mentalitat jueva. I el papa Francesc no intenta canviar la doctrina de l'Església. Curiosament, els joves no són tan contestataris amb l'Església perquè no han patit l'autoritarisme que va patir la gent gran en relació amb l'Església i que sí que és més crítica amb ella. Als joves els fan mal les crítiques al Papa i a l'Església. En aquest sentit, són més eclesials que la gent gran.

A PARTIR D'ARA, MÉS ESTEL! MÉS MÚSICA!

Un nou canal exclusivament
dedicat a la música, online i per a tu.

ACCEDEIX-HI A TRAVÉS
DEL WEB I L'APP DE RÀDIO ESTEL

www.radioestel.cat

